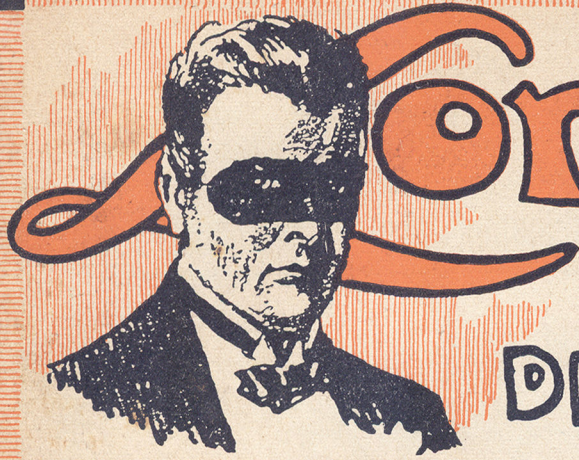


Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.



Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 852

DE GOUD-FEE.

20 cent.



Drommels, die vrouw schijnt een bijzonder gelukkige hand te hebben!

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE GOUD-FEE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EERSTE KENNISMAKING.

Dorpen, vlekken en gehuchten die den naam van Gold Creek dragen bestaan er vooral in het Noordwesten van de Vereenigde Staten en in Canada bij dozijnen maar er zal er waarschijnlijk geen enkele zijn, die met zooveel recht dien veelzeggenden naam draagt, als het Gold Creek, dat op ongeveer twaalf dagreizen ten Noord-oosten van Fort Joekon is gelegen.

Ten eerste ligt het zeer kleine plaatsje inderdaad aan een Creek, een inham van een zijtak van de Porkupine, en ten tweede vindt men in de buurt goud.

Het is waar, dat die vondsten wel spoedig zullen ophouden, en daarmede houdt dan ook het bestaansrecht op van een zeer klein plaatsje als Gold Creek, dat op zijn hoogst honderd vijftig vaste inwoners telt, in hoofdzaak kroeghouders en winkeliers, en verder een vlottende bevolking heeft van een paar duizend zielen — voor negen en negentig procent mannen. Het vrouwelijk element is daar in het hooge Noorden slechts zeer spaarzaam vertegenwoordigd, en dat is geen wonder, wanneer men rekening houdt met de omstandigheden waarin daar geleefd moet worden.

Alleen heel sterke mannen houden het uit. De anderen gaan te gronde, onherroepelijk.

Met Gold Creek zal het evenzoo gaan, het zal even snel van den aardbodem verdwijnen, als het er op verschenen is, sneeuw, wind, regen en zonneschijn zullen samenspannen om af te rekenen met de ellendige, slecht gebouwde blokhutten, waarvan de bouwer trouwens heel goed wist, dat hij niet voor de eeuwigheid bouwde — en zelfs niet voor eeuwen.

En enkele jaren nadat de laatste wanhopige winkelier het zal hebben verlaten, zal er van het lieflijk gelegen vlek niets meer over zijn dan wat verrotte planken, en misschien de herinnering — maar zelfs dat is niet heel zeker.

Op het oogenblik echter waarop dit verhaal aanvangt was Gold Creek in volle fleur.

Het beleefde zijn hoogtepunt, als men het zoo mag uitdrukken.

Ofschoon het fel koud was — de maand December was juist aangebroken — kriielde het er van goudzoekers, want het bericht, dat er nieuwe vindplaatsen ontdekt waren was nog geen week oud, en reeds waren van alle kanten de begeerigen komen toesnellen, in de hoop, een deel van dien gouden overvloed buit te kunnen maken.

In de eenige straatwelke de nederzetting rijk was, en die met een flauwe helling omlaag liep

tot dicht bij de rivier, waar hij plotseling een scherpe bocht beschreef, wemelde het van sleden van allerlei vorm en formaat, oude en nieuwe, deugdelijke en wrakke, door de hand van een leek in elkaar geknoeid, en bestemd, om bij de eerste de beste onderlinge twist van de trekhonden als krantenpapier uiteen te worden gerukt.

Van de menschen gold hetzelfde. Ook hier een groote verscheidenheid. Er waren genoeg sterke, zwaar gebouwde kerels, met schouders als stieren, en ruwe, harde gezichten — er waren er echter ook, wie men het kon aanzien, dat zij niet bestand zouden zijn tegen de geweldige vermoeienissen van een langen tocht over de besneeuwde vlakke.

Er waren zeker slechts weinig naties op de geheele wereld, die niet hun afgevaardigden hadden gezonden naar deze plek, eenzaam in de wildernis, afgesneden van de beschaving, en verzamelplaats van al die avonturiers, die snel in het bezit wilden komen van zooveel mogelijk goud.

Voor de winkels vooral was het druk. De bazar van Josuah Crinkle werd letterlijk bestormd. Bazar stond er tenminste met witte letters op een zwart bord boven de deur, maar die naam was wel een beetje weidsch, tenminste voor dengeen, die zich stelde op het standpunt van den stedeling.

Van een bazar had het blokhuis van mijnheer Crinkle al heel weinig! Het huis had niet eens een verdieping, en alleen maar een soort vliering, waar hij zijn winkelgoederen opstapelde.

Er was ook een groot gat in den grond, met planken overdekt, en dat heette de kelder.

Voorts deed de winkelier letterlijk alles in zijn winkel — hij verkocht er, hij woonde er, hij sliep er, en hij at er. Een enkel gordijn vol gaten, dat heen en weer kon worden geschoven over een roede, was volgens hem ruimschoots voldoende, om winkel- en woonruimte van elkander gescheiden te houden.

De heer Crinkle vertelde vol trots dat men in zijn bazar letterlijk van alles kon krijgen, met uitzondering van Bechsteinvleugels en vliegmaschinen.

Dit was natuurlijk grootspraak, maar het is een feit, dat men bij mijnheer Crinkle alles kon krijgen, wat een man noodig kan hebben, die alleen of met een makker naar het Noorden trekt — tenten en tentdoek, schroeven en verbindingsstukken voor sleden, allerlei gereedschap, revolvers en geweren (van die wapens was echter zijn voorraad maar heel klein) munitie

erwten, gedroogd vleesch, thee, en verder alles wat er noodig was om een zeer eenvoudigen maaltijd te kunnen bereiden — soepketels, pannen, tinnen vorken, en dan ook natuurlijk zakmessen, groot en klein, touw, meel, blikjes verduurzaamde groenten, soeptabletten, pelsjekkens, laarzen van zeildoek, die gevoerd waren met zeehondenvel — kortom alles, wat de goudzoeker zich maar kon wenschen!

Maar — men moest er flink voor betalen! Mijnheer Crinkle voerde aan, en niet ten onrechte, dat hij die winkelwaren, ten koste van de grootste ontberingen hierheen gevoerd bezwaarlijk kon verkoopen, tegen de winkelprijzen, die bij voorbeeld te New-York golden. En om volkomen zeker te zijn, verkocht hij ze maar dadelijk twintig maal zoo duur! Men keek wel zuur, men schold hem uit — maar men kocht omdat het nu eenmaal niet anders ging.

Er waren nog wel kleinere winkels, maar daar was het lang niet zoo druk, want Jozuah Crinkle had nu eenmaal den grootsten voorraad — en daarenboven een knappe dochter, hetgeen in vrouwen-arme streken een attractie van den eersten rang pleegt te zijn.

Waarom het meisje er in had toegestemd, om zich in deze witte wildernis te gaan begraven is niet zeker. Het meest voor de hand ligt, dat zij eigenlijk niet van te voren geweten had, wat haar zou wachten.

Nu zij er echter eenmaal was, deed zij goed haar best, hielp flink mede in winkel en voorraadkelder, en hield zich de mannen zoo goed en zoo kwaad als het ging van het lijf. En dat is geen geringe verdienste in een omgeving als deze — daarvan kan men zeker zijn!

Kate was ongeveer drie en twintig jaar, heel blond, op het witte af, en met oogen, die deden denken aan de Schotsche meren, aan welker boorden zij was opgegroeid.

Onder degenen die zich voor den winkel verdrongen, bevond zich ook een drietal personen, die al dadelijk de aandacht hadden getrokken van de omstanders.

Dat gebeurt daarginds overigens al heel gemakkelijk — er is niets meer toe noodig, dan dat er een mooie vrouw bij aanwezig is.

Ja, eigenlijk behoeft zij zelfs niet eens mooi te zijn! De aanwezigheid alleen reeds van een vrouwelijk schepsel is in het hooge Noorden zoo iets zeldzaams, en zeker tijdens den trek naar de goudvelden, dat men er wel op letten moet, of men wil of niet.

Maar deze vrouw was stellig mooi, en dat maakte de zaak nog belangwekkender!

Zij kon een jaar of dertig zijn, maar zij wist een zeer kundig gebruik te maken van alle hulpmiddelen, welke kappers, haarkunstenaars en parfumeriehandelaars haar ten dienste konden stellen.

Zij was middelmatig groot, en zeer elegant, zelfs in den dikken pels, die haar lichaam omsloot — een kostbaar stuk, en zeker niet vervaardigd door een van de inlandsche of halfbloedvrouwen uit de buurt maar door de bekende vingertjes van een of andere goedbetaalde modiste in Rue de la Paix!

Zij droeg sierlijke, hooge laarzen, wel is waar niet geheel en al zonder hakken, zooals hier toch het verstandigst zou zijn geweest, maar toch ook niet voorzien van de Fransche hakjes, die het heel goed doen op de planken van een tooneel, of op een foto, maar die minder geschikt zijn voor tochten door de sneeuw.

Zij had groote, donkere, glanzende oogen. Als zij lachte — en zij lachte bij iedere aanleiding en ook wel eens, als er volstrekt geen aanleiding scheen te zijn — vertoonde zij twee rijen hagelwitte, kleine tanden.

Zij was in gezelschap van twee mannen, de een van omstreeks veertig jaar, misschien iets jonger, en de tweede bijna zestig, te oordeelen naar de groeven in zijn gezicht en zijn grijs haar.

De vrouw vertoonde onmiskenbaar familie-trekken met dezen man.

Zeker was zij zijn dochter.

Zij bleken in het bezit te zijn van een goede slede, en tien bruikbare honden, die echter op dit oogenblik zeer vermoeid waren, want zij lagen hijgend, terwijl hunne flanken als blaasbalgen op en neer gingen op de harde sneeuw, en schenen zich om niets anders te bekommeren dan om rust.

Het was duidelijk dat de vreemdelingen zooeven waren aangekomen.

De jongste der beide mannen was de bazar ingegaan, en scheen daar iets te moeten koopen, en vader en dochter stonden te wachten bij de slede, blijkbaar onverschillig voor de aandacht, die er aan hun persoon gewijd werd.

Zij droegen zeer goede, en zeker dure klederen, en hadden uitstekende wapens bij zich.

Eindelijk kwam de jonge man weer te voorschijn, en met moeite kregen zij de honden weer overeind, waarop het drietal verdween in de richting van „De Vergulde Spar” dat was de naam van het voornaamste logement in de plaats. Er waren er nog wel vier andere, en alle waren zij tevens danszaal, maar de zaak

van Dave Berrymore was zeker de grootste en ook de best beklante.

Het was ook het stevigst gebouwde huis, „De Vergulde Spar” dat kon niet betwist worden. Dave had het laten optrekken door deskundigen, er op rekenend, dat hij hier wel een jaar of vijf zou blijven. Hij vergiste zich vier jaren, maar dat wist onze arme spekulant toen nog niet — gelukkig voor hem!

De zaken gingen op dat oogenblik schitterend, en alle twintig logeerkamers gelijkvloers en op de eerste en eenige verdieping waren bezet.

Want er waren — en dat was een ongekende weelde op die breedtegraad — afzonderlijke slaapkamertjes in het logement!

Natuurlijk was er een groote gelagkamer, met een buffet, een orkestrion, dat werkte, als men er een zilverstukje inwierp, een roulette-tafel, en alles wat er noodig is om de feestvreugde te vermeerderen.

Dave wist natuurlijk heel goed dat er in zijn zaak niet gegokt mocht worden, want hij had geen permissie, maar dat was iets, waarom hij zich al bitter weinig bekommerde.

Het was een zeer groote zeldzaamheid, als de bereden politie zich hier vertoonde. En als zij kwam opdagen, dan was er altijd nog wel een hulpvaardige ziel, die zoo vlug zijn beenen hem dragen konden naar de „Vergulde Spar” snelde en Dave inlichtte. Dan werd de roulette vlug van de tafel genomen, en naar een veilig hoekje van den kelder gedragen, en de gasten zaten met onschuldige gezichten domino te spelen.

Gold Creek ligt even over de grens van Canada, en er werd dus veel en stevig gedronken in die groote gelagkamer. Men dronk er om allerlei redenen — om moed te scheppen, om teleurstelling weg te drinken, uit blijdschap — en uit wanhoop!

Het was in deze gelagkamer, dat een paar uren later drie mannen binnen traden, die ook al heel spoedig de aandacht trokken, hoofdzakelijk door twee dingen: hun voortreffelijk gemaakte uitrusting, en de grootte van een hunner, een waren reus, die met hoofd en schouders boven alle anderen uitstak.

Alle drie de mannen droegen korte pelsjerkers, broeken van juchtleider, op de naden afgezet met bont, en hooge laarzen, goed gelied, soepel, waterdicht en warm.

Laarzen die de kenners, daar aanwezig, onmiddellijk op vijftig dollars per paar schatten.

Zij hadden hun pelzen opengeknoopt, en de dikke wollen truien donkerblauw van kleur,

waren zichtbaar, benevens de stevige gordels, waaraan de welvoorzienere revolvertasschen waren opgehangen.

De drie mannen droegen mutsen van otterbont, met zijkleppen, die men met behulp van twee banden over de ooren kan neerslaan.

Het waren zeer praktische mutsen, en zeker alles behalve goedkoop.

En er werd gemompeld. Als dat goudgravers waren, dan waren zij begonnen met een flink kapitaal, en hadden niet op een paar honderd dollars te kijken, om alles in de puntjes te hebben. Maar misschien waren het wel rijke jagers! Eigenlijk zagen zij er heelemaal niet uit als echte goudzoekers!

Wat ons betreft — wij zullen den lezer niet lang in het onzekere laten: de drie mannen waren John Raffles, Charles Brand, en de trouwe James Henderson, die hier waren gekomen om een weinig uit te rusten en, als het kon, op wolven en bruine beren te jagen.

Pas den dag tevoren hadden zij afscheid genomen van Hale, den pelsjager, die hun tot gids was geweest, en die nu zijn grooten voorraad vellen zoo spoedig mogelijk naar een Factory moest brengen.

Raffles was voornemens, hier nog een week te blijven, en dan de terugreis te aanvaarden naar meer bewoonde streken. Het waren een paar maanden geweest van een heerlijk leven in de vrijheid — maar ook van groote gevaren, en bovendien kwam Raffles tot de onaangename ontdekking dat zijn geldmiddelen langzamerhand uitgeput raakten. Hij had door tal van omstandigheden veel meer uitgegeven dan waarop hij gerekend had. Het was voor anderen geweest, hij had er geen oogenblik spijt van — maar intusschen werd het dringend noodig, een plaats op te zoeken waar zich althans een bank bevond, zoodat hij eenig geld zou kunnen maken van wat hem nog over bleef aan credietbrieven.

Veel was het niet! En ook Brand had er op aangedrongen, thans terug te keeren naar New York.

De „Vergulde Spar” werd dus een pleisterplaats voor het drietal, en zij verwachtten dat zij er niet langer dan een paar dagen zouden blijven. Het zou echter heel anders loopen!

Terwijl zij langzaam door de tamelijk volle zaal liepen — het ging naar den tijd voor het middagmaal — zagen zij dicht bij het buffet een vrouw en twee mannen zitten, die daar rustig, alsof zij in een deftig hotel van New-York zaten, een kaartje legden. Een man met rood kroeshaar in een geruite boezeroen was hun partner. Er scheen nog al vrij hoog te worden gespeeld. Allen hadden wat stofgoud in kleine zakjes, gemunt geld en bankpapier naast zich liggen.

Het was het drietal van voor den winkel van Mijnheer Crinkle.

Raffles keek even naar hen, en vroeg toen aan Dave, die met veel pluimstrijkingen den weg wees:

— Wie zijn die lieden?

— Zooeven aangekomen, mijnheer Burke! antwoordde de waard handewrijvend. Ook eerste klasse! Het is mijnheer Olivier Houston uit Buffalo en zijn dochter Hazel en zijn zoon Ocsar.

— Broer en zuster? vroeg Raffles, nog altijd naar het drietal kijkend!

— Om U te dienen, mijnheer Burke!

Op dit oogenblik zag de vrouw op, en keek Raffles recht in het gelaat. Zij kneep haar oogen een beetje dicht, en blies een wolkje uit de sigaret die zij rookte.

Ze had haar dikken pels uitgedaan, en zag er waarlijk prachtig uit in haar nauwsluitend costuum van bruin, zachtglanzend fluweel.

Daar zij natuurlijk ook haar muts had afgezet, zag men het dichte, goudblonde, krullende haar.

De zwarte oogen staken er wonderlijk bij af.

Zij scheen Raffles nu genoeg bestudeerd te hebben, wierp de kaart neer, waarop de anderen ongeduldig schenen te wachten, en streek met een flauw lachje haar winst op.

— Een drommels mooie vrouw, mijnheer! fluisterde Dave achter den rug van zijn breede hand.

— Ik kwam juist tot dezelfde gevolgtrekking vriend Barrymore! zeide Raffles laconiek. Een heel mooie vrouw — bijna wat al te mooi voor een plaatsje als Gold Creek!

Lord Lister kwam, zag en stak een Dubec-sigaret op!

HOOFDSTUK II.

HAZEL BEGINT ZICH AF TE TEEKENEN.

De vermaken in een logement als de Vergulde Spar zijn uit den aard der zaak niet zeer afwisselend, en bestaan in hoofdzaak uit drinken, spelen, dansen, en luisteren naar de muziek.

Dave dacht over het aanleggen van Radio, maar dat was peperduur, en zoo deed hij het dan voorloopig maar met het orkestrion, en een ongelooflijk oude piano, die bespeeld werd door een man, die bijna even oud leek. Spotters zeiden, dat piano en pianist beiden het inwendige van de Arke Noa moesten hebben gekend.

Dit was ongetwijfeld een overdrijving, maar heel veel kon het toch niet schelen! Het oude mannetje deed zijn best, en hamerde zoo hard hij kon op de vergeelde toetsen, zonder er in te slagen, iets meer dan een schraal geklimper aan die toetsen te ontlokken, en aan de snaren, die maar niet zuiver te krijgen waren.

Zooals vanzelf spreekt moesten verreweg de meeste mannen er zich tijdens den dans mee vergenoegen, met elkander te steppen of te walsen.

Dave Barrymore had de beschikking over een kellnerin, tamelijk vuil, vrij gezet en een jaar of veertig, en voorts over een paar vrouwen wier taak niet duidelijk omschreven was, maar die dan toch een opdracht moesten hebben, de bezoekers zooveel mogelijk te amuseeren, onverschillig door welke middelen.

Zij zongen dus café chantantliedjes, tokkelden wat op een gitaar, hadden een dansnummertje, waarbij de eene steeds als man gekleed was, nu eens als matroos, dan weer als Parijsche Apasche, animeerden tot drinken, en lieten zich, als tijd en omstandigheden het meebrachten, ook wel eens kussen, bij het buffet, of in het donker hoekje..

Verder gingen hunne werkzaamheden niet, tenminste volgens de verklaring van Dave, die dan zijn schijnheiligste gezicht trok.

In ieder geval mankeerde er wel eens een van de beide dames, en dan danste, zong, en tokkelde de ander geheel alleen, en had moeite zich verstaanbaar te maken boven het lawaai uit.

Want daar in het Noorden trekt men nu

eenmaal geen publiek aan, dat zich rustig houdt, en zwijgend luistert.

Zoo lang zij in de goed verwarmde gelagkamer waren, droegen zij het gewaad, dat bij hun beroep paste. Danscostumes met zeer korte rokjes, onderscheidenlijk van wijnroode en helgele zijde.

Zij waren sterk opgemaakt, en droegen valsche juweelen.

Ouder dan vijf en twintig jaar waren zij zeker niet. Zaten zij samen in een hoekje, op een oogenblik van rust, dat overigens heel zeldzaam was, dan waren hun gezichten strak, bleek en stil.

Zij spraken dan op gedempten toon met elkander en nipten lusteloos van hun glazen.

Maar Dave was over de twee meisjes tevreden, en had haar zelfs al opslag gegeven. Zij verdienden niet minder dan tien dollar in de week, met de kost, en mochten daarenboven de helft houden van wat gulle en gelukkige gouddelvers haar toestopten!

Dave zeide dan ook aan iedereen die het hooren wilde, dat Irma en Zuse over vijf jaren zijn zaak als millionairs zouden verlaten.

Toen Raffles dit hoorde, dien avond, en Dave zich weer verwijderd had, zeide hij zacht tot Brand.

— Alsof zij dit leven vijf jaren zouden uithouden, die beklagenswaardige schepseltjes!

— De zaak zelf bestaat geen jaar meer! zeide Brand schouderophalend. De trek begint zich al te verplaatsen!

— Ongetwijfeld. Maar Dave is een optimist, naar het schijnt!

— Heb je gezien dat die vrouw nog altijd zit te spelen?

— Te spelen — en te winnen! Maar de man met de geruite boezeroen is niet meer dezelfde! Een ander blijkt hem te hebben opgevolgd.

— Waarschijnlijk had hij niets meer te verliezen! zeide Brand droogjes. Hij zit daar in een hoek, en zijn humeur is verre van rooskleurig, te oordeelen naar de uitdrukking van zijn gezicht!

Inderdaad zat de kaartspeler van daareven

dicht bij de piano, in een hoek, met de handen in de zakken, de beenen wijd uitgestrekt, alsof hij in de dunne, ijle klanken van het oude instrument troost wilde vinden in zijn verdriet.

— Dat zulke lieden kaarten, en uren achtereen! zeide Brand hoofdschuddend. Ik hield dien Houston voor een exploitant van claims!

— Wel, dat kan hij ook zeer goed zijn! hernam Raffles rustig. Ik moet je aandacht er op vestigen, mijn waarde Brand, dat er ook in de deftigste salons van Londen uren achtereen aan bridge, boston en whist wordt gedaan — en dat ook daar op een enkelen avond om honderden ponden sterling gespeeld wordt.

— Toegegeven — maar daar, in die deftige salons, spelen standgenooten met elkander! Iedereen weet wat hij verliezen kan! Kun jij je dien man met zijn geruite boezeroen als tegenspeler in een salon van het Westend denken?

— Neen Brand — eerlijk gezegd niet! Intusschen, aan het gewicht en het gehalte van zijn stofgoud zal dat wel niets afdoen! Drommels die vrouw schijnt een bijzonder gelukkige hand te hebben! Het hoopje goud naast haar groeit voortdurend aan.

— En zij ziet eruit, alsof het dagelijksch werk voor haar is! hernam Brand weer. Geen spier op haar gezicht beweegt. Willen wij niet eens gaan kijken?

— Ik wilde het je juist voorstellen!

De twee mannen baanden zich niet zonder moeite een weg door de dansenden — zoeven was juist het orkestrion met veel lawaai van zijn koper weer beginnen te spelen — en moesten daarbij nu en dan een krachtig woord aanvaarden, als zij in den weg liepen.

Maar zij bereikten toch tenslotte tot op een paar meters afstand het tafeltje, waaraan de vier spelers zaten, de vader met zijn twee kinderen en de vierde man, ditmaal een zwaar gebouwde kerel in een roode blouze en die zijn muts zelfs hier had opgehouden, ofschoon de groote kachel, die met hout gestookt werd, rood gloeiend stond.

De vrouw rookte nog maar altijd door sigaretten, en speelde zoo kalm, alsof het haar volstrekt niets kon schelen, dat zij groote winsten maakte.

Zij hield de kaarten deskundig vast tussehen haar beringde vingers, en wierp ze sierlijk neer.

Zij had een glas heete punch naast zich staan, waaraan zij nu en dan heel voorzichtig de geverfde lippen zette.

Haar vader was al even onverstoortbaar,

en haar broeder scheen uit zijn humeur te zijn, en zat er bij, met een norsch gezicht, kauwend op een zwarte sigaar, die geen vier dollarcen ten waard was, en waarvoor hij toch een halven dollar had moeten offeren.

Dave was een man, die wist, wat zakendoen is!

Intusschen verloor de man met de roode boezeroen vrij veel geld. Niet voordurend, want hij won ook wel eens, maar bij het volgende spel ging die winst weer verloren, en steeds kleiner werd het hoopje stofgoud dat naast hem lag op een smerig stuk pakpapier.

In het midden van de tafel stond een goudschaaltje, en met een tinnen theelepeltje, alsof het gewone suiker was, werd er telkens wat van dat goud afgewogen. Geld of biljetten scheen de man al niet meer te hebben. Zijn gelaat stond strak. De vingers, waarmede hij de kaarten neerwierp, trilden.

Hij won weer wat — om nog meer te verliezen.

De broer van Hazel verloor ook, maar hij scheen zijn verlies beter te kunnen verdragen en dreigde zijn zuster lachend met den vinger.

De drie mannen konden niet dan met moeite door de tamelijk dichte menigte zich een weg banen, en zoo waren ze haast wel tegen hun zin gedwongen, getuige te zijn van dit kleine drama.

Terwijl zij er langs liepen, nam Raffles aandachtig de gezichten van alle spelers op. Het drietal kende hij volstrekt niet, maar hij meende zich te herinneren, het gezicht van den man reeds eerder te hebben gezien, vluchtig misschien, maar dat lange, schrale gezicht kwam hem toch niet onbekend voor.

Het duurde een paar minuten, en toen was Raffles ongeveer ter hoogte van den verliezer.

Hij bleef nog een oogenblik toezien, boog zich toen voorover en wilde de man blijkbaar iets zeggen, maar bedacht zich, haalde de schouders op, en ging verder.

Een oogenblikje daarna hadden de drie mannen een tamelijk goede plaats gekregen niet ver van het buffet, waarachter nu de waard Dave Barrymore in hoogst eigen persoon hielp bedienen. Overal werd geschreeuwd, en hij wist bij ondervinding, dat uitgehongerde of dorstige gouddelvers niet mak zijn — vooral wanneer het hun niet is meegeloopen bij de schudgoten en de zeven, daarginds in het dal, waar zij goud meenden te zullen vinden.

Vanwaar zij zaten konden zij de spelers nog tamelijk goed zien. Raffles was zoodanig geplaatst, dat hij Hazel juist in het gelaat kon kijken.

De waard had een flink stuk gebraden varkensvleesch opgediend, met aardappelen er bij een bijzonder zeldzame spijs daar ter plaatse, die per stuk moesten betaald worden, en een halve flesch wijn, die de verbazing opwekte van al degenen, die er omheen stonden, toen Brand den mond opende, en niet zonder verwondering vroeg:

— Gaan wij wijn drinken? Weet je dat die flesch op zijn minst dertig dollar zal kosten?

— Ik hoop het! zeide Raffles, zijn glas aan de lippen brengend, en met aandacht proevend.

— Je hoopt het? herhaalde Brand verbaasd. Zou ik werkelijk nog een nieuwe karaktertrek in jou moeten ontdekken?

— Neen, die moeite kun je je besparen! Ik geloof dat je me nu wel grondig doorzien hebt! Voor zoover de eene mensch den ander vermag te doorzien!

— Van waar dan die plotselinge begeerigheid, om zooveel geld uit te geven, terwijl wij den bodem van onze kas beginnen te zien?

— Ik zou zoo gaarne indruk willen maken op die mooie dame daarginds, Brand! antwoordde Raffles, met een verdacht getwink in zijn oogen.

Brand keek onwillekeurig snel om, en zag hoe de blikken van Hazel gevestigd waren op het gelaat van Raffles. Om haar mooie lippen speelde een flauw glimlachje.

Hij begreep van de heele zaak nog niet veel, en vroeg weer:

— Stel je er prijs op, kennis met haar te maken?

— Grooten prijs, Brand! Overigens geloof ik wel, dat zij met mij zou willen kaarten, ook al werd ik niet officieel aan haar voorgesteld!

— Hoe langer hoe fraaier! Waarom wil je in 's hemelsnaam met haar kaarten?

— Omdat zij en haar trawanten valsche spelen, Brand! antwoordde Raffles bedaard.

Brand hield zijn blauwe groote oogen langen tijd op het gezicht van Raffles gevestigd, zonder een woord te zeggen.

Toen vroeg hij heel zacht:

— Was dat het wat je aan dien man met zijn geitengezicht had willen zeggen?

— Ja, dat was ik eerst van plan! Maar ik heb me bedacht — om tal van redenen! De voornameste was wel, dat het natuurlijk onmiddellijk een ongehoorde opschudding zou hebben verwekt — en dat kan toch mijn doel niet zijn! Misschien hadden zij het drietal weggejaagd, en mij daardoor een bron van inkomsten ont-

roofd. En dan — de man was zoo goed als uitgeplunderd, en dat half ons goud dat hij nog bezat, kwam er zooveel niet meer op aan! Misschien krijgt hij het nog wel van mij terug, als ik slaag in mijn onderneming!

— Is het indiskreet, als ik naar de beteekenis en den aard van die onderneming vraag?

— Volstrekt niet, Brand! Het is toch duidelijk, dat ik mijn compagnon moet inlichten! Luister! Wat wij daar voor ons hebben is zonder een spoor van twijfel een trio avonturiers, en wel van het soort der valsche spelers, ofschoon ik er niet aan twijfel, of zij zullen ook andere manieren om geld van anderen in hun eigen zakken over te hevelen toepassen, als de gelegenheid zich voordoet! De jonge dame geeft den jongen man voor haar broer uit. Het is mogelijk dat hij dat is — maar ik geloof dat de aard hunner verhouding wel een geheel andere zal zijn! Maar een broer staat nu eenmaal deftiger!

— Maar — dat alles is toch maar veronderstelling, Edward!

— Ik vraag je wel verschooning — het is meer dan dat! Waarom zouden fatsoenlijke lieden valsche spelen? Zij doen zich rijk voor — het kan hun dus alleen om een tijdverdrijf te doen zijn! Waarom plunderen zij dan die ezels van goudddelvers tot op het hemd?

— Maar spelen ze inderdaad wel valsche? vroeg Brand, die zich nog altijd niet liet overtuigen.

— Mijn waarde — ik ben te lang op deze onvolmaakte wereld geweest, om geen valsche van eerlijk spel te kunnen onderscheiden! De kaarten zijn geteekend, voor een doel. Het is heel handig gedaan — en onzichtbaar voor iedereen die er geen verstand van heeft! En nu zul je wel begrijpen waarom ik zelf zoo gaarne een spelletje kaart met die schoone, verleidelijke fee zou willen spelen!

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, Edward — maar ik begrijp er integendeel geen sikkepit van! gaf Brand hoofdschuddend te kennen. Want van valsche spelers zul je onmogelijk kunnen winnen!

— Dat komt er niet op aan! Als ik maar met haar in aanraking kan komen! Zij denkt dat ik een welkome, en gemakkelijke buit zal zijn! Zij heeft mij al getaxeerd, al dien tijd, zooals een dame uit de groote wereld in bontmantel het doet! En nu komt zij zoo juist tot de slotsom, dat ik zeker de moeite waard moet zijn, grondig te worden gestroopt!

Daarginds was het spel geëindigd. De man

met het lange gezicht stond zachtjes vloekend op, na zijn glas brandewijn met een enkelen teug naar binnen te hebben geslagen, schoof de kaarten van zich af, en wandelde naar het buffet, zonder zich zelf de moeite te geven, degenen die hem uitgeschud hadden te groeten.

Hazel en haar beide metgezellen telden heel kalm het gewonnen geld, deden het stofgoud in een stevig zakje van dichtgeweven linnen, en bonden dit toe, waarop de oudste van de twee mannen het in zijn zak liet glijden.

Brand zag ook, hoe Oscar Houston het pak speelkaarten bij zich stak. Dat was in ieder geval verdacht. Waarom had hij geen speelkaarten aan den waard gevraagd?

Hazel had een sigaret aangestoken, en keek weer naar Raffles, met een peinzende uitdrukking in haar donkere oogen. Het was duidelijk dat er tegenstrijdige gedachten in haar omgingen.

Toen boog zij zich voorover en wisselde op zachten toon een paar woorden met Oscar Houston.

Een oogenblik later stond deze op, en slenterde als doelloos door de gelagkamer, met dezen en genen een paar zinnen wisselend, maar Raffles begreep aanstonds wat het einddoel moest zijn van dien zwerftocht.

Inderdaad, toen zij ongeveer halverwege het maal waren, kwam Oscar op hun tafeltje toe, maakte een buiging, en zei:

— Ik wensch de heeren smakelijk eten! Het is duidelijk te zien dag gij een goede jacht hebt gehad!

— En mag men weten hoe dan Uw gedachten-gang is? vroeg Raffles op zijn beminnelijkste toon.

— Wel, gelukkige jagers eten altijd meer en beter dan zij, die platzak zijn thuis gekomen! Apropos — wij hebben U die wijn benijd, mijn zuster en mijn vader en ik. Ik vrees echter dat de prijs voor ons te hoog zal zijn!

— Nu nog? vroeg Raffles, zijn glas aan den mond brengend en over den rand heen den jongen man aanziende.

— Wat bedoelt gij? vroeg Houston verbluft.

— Wel, het komt mij voor, alsof gij dien ar-

men goudvelver een klein vermogentje hebt afgewonnen! Mij dunkt dat daar wel dertig dollar voor een flesch wijn afkan!

De wenkbrauwen van Oscar Houston gingen een heel eind de hoogte in, en toen trok zijn voorhoofd in vele rimpels, en hij zeide op somberen toon:

— Dat was maar tijdverdrijf! En zooveel was het ook werkelijk niet! Morgen, van avond nog kunnen wij datzelfde bedrag aan een ander verliezen!

— Ko, Kom — gij hebt van avond te veel veine! zeide Raffles lachend.

— Gij zoudt U dus niet aan een kleine proef-neming durven wagen? noodde de elegante jonge man.

— Dat is een andere zaak! De avonden zijn lang — en men moet ze toch doorbrengen!

— Wilt ge mij dan toestaan, U aanstonds in kennis te brengen met mijn zuster en mijn vader?

— Ik verlang niets liever! Laat mij dan beginnen, ons bij U bekend te maken! Ik heet Edward Burke, dit is mijn vriend Charles Brunt en dit is onze.....

— Ik ben de bediende van mijnheer Burke! zeide Henderson onmiddellijk, en hij liet al zijn groote, hagelwitte tanden zien.

De brave reus had wel niet alles kunnen hooren wat Raffles en Brand besproken hadden, want zij hadden zich van de Fransche taal bediend, en zacht gepraat, maar hij begreep toch wel dat er iets op til was.

Oscar boog en zeide:

— Mijn naam is Oscar Houston. Het zal ons zeer aangenaam zijn, nader kennis met U te mogen maken! Het publiek is hier niet van de beste soort, en men moet verheugd zijn, kennis te mogen maken met lieden uit onzen eigen stand! Mogen wij U aan ons tafeltje verwachten, als gij Uw maaltijd beëindigd hebt?

— Gaarne! antwoordde Raffles, en bijna had Brand moeten lachen om de onnoozele uitdrukking op het gelaat van dien wonderlijken tooneelspeler, die Raffles kon zijn, als hij dat voor zijn plannen noodig had.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK III.

EEN PARTIJTJE KAART EN DE GEVOLGEN.

Raffles overhaastte zich intusschen volstrekt niet.

Hij at rustig verder, en het was duidelijk, dat zijn geest zich bezig hield met het een of andere plan.

Toen hij ten slotte den tinnen vork uit zijn hand legde, scheen dat plan gerijpt te zijn.

Hij boog zich voorover naar Brand, en vroeg zacht :

— Wij zouden immers, als het noodig was, van nacht kunnen vertrekken?

— Als het moet — waarom niet? De honden zijn voldoende uitgerust, en wij hebben hier eigenlijk niets te zoeken. Als wij willen jagen, op den terugweg, kunnen wij dat verder in het Zuiden doen.

— Mooi zoo. Dan moesten wij er maar op rekenen, dat wij morgen ochtend vertrekken, nog voor het aanbreken van den dag.

— Waarom die plotselinge haast?

— Brand, die zal ons wel door de omstandigheden worden voorgeschreven! Ben je gereed? Toilet valt er hier niet te maken, en wij moesten ons maar dadelijk gaan presentieren aan die mooie dievegge. Henderson, ik vrees dat jij bij dit partijtje kaart overbodig bent. Ga je eens overtuigen of de honden goed gehuisvest zijn, maar kom dan dadelijk naar de gelagkamer terug. Misschien is je aanwezigheid hier wel noodig.

Tien minuten later stonden Raffles en Brand op, en gingen naar het tafeltje van de Houstons.

Zij moesten daarbij den man met het geitengezicht passeeren, die met half dichtgeknepen oogen en gebalde vuisten voor het buffet zat, en niet eens genoeg meer scheen te hebben, om de brandewijn te betalen, die hij dronk, want zij zagen Barrymore ijverig met een leitje werken.

De man — Jerry Hyde bleek zijn naam te zijn — bevond zich klaarblijkelijk in een zeer zwart humeur, en nu en dan schoot hij giftige blikken in de richting van de Houstons.

Het was niet zoo vol meer als zoeven. Een aantal gasten scheen verder te zijn getrokken nog dienzelfden avond.

Toch waren er zeker nog wel een zestig mannen in de gelagkamer, toen Raffles ten-

slotte buigend als een salonheld voor de mooie Hazel stond, die hem met een betooverend lachje de kleine, blanke hand reikte, en dadelijk met hem in een gesprek was verdiept, terwijl de oude Houston met een diepe basstem inlichtingen aan Brand vroeg.

Een oogenblik later excuseerde de oude heer zich echter, en verdween — maar niet, dan nadat hij een snellen blik had gewisseld met Hazel die voor een man als Raffles niet onopgemerkt had kunnen blijven.

Een oogenblik daarna hadden zij reeds plaats genomen op de ruw houten stoelen, en het hoofdstuk „Poker” werd ter tafel gebracht.

Met haar zoetsten glimlach zeide Hazel :

— Men weet niet, hoe men de avonden moet klein krijgen! Is u dat niet met ons eens, mijnheer Burke? Men kan toch niet altijd dansen met die ruwe kerels, die je altijd op de teenen trappen! Ik ben het volkomen met U eens, miss Houston! antwoordde Raffles hoffelijk. Waar hier alle vermaken ver te zoeken zijn, behalve die ons verschaft kunnen worden door een steenoude piano en die twee meisjes die valsch zingen, dan grijpt men vanzelf naar de kaarten! Nu, ik zou wel tienduizend dollar over hebben voor een aangenamen avond!

Hazel sprong bijna op bij het hooren van dat bedrag, en keek snel naar haar broeder, die reeds de hand in den zak had gestoken, en het pak kaarten voor zich op tafel legde.

Maar Raffles schudde glimlachend het hoofd, en zeide, beleefd maar vastberaden :

— Pardon! Iedereen heeft zijn stokpaardje — en het mijne is, dat ik nooit met gebruikte kaarten speel! Ik zou U ervaringen kunnen vertellen die Uwe haren te berge zouden doen rijzen.

Het gezicht van Hazel betrok onmiddellijk, en zij zei pruilend :

— Dat is niet erg aardig van U, mijnheer Burke! Er spreekt wantrouwen uit Uw woorden!

— Volstrekt niet, Miss! Hoogstens spreekt er voorzichtigheid uit en dan — die kaarten zijn aangeraakt door heel wat vingers, naar ik zie, en ik ben een aanbieder van de Eubiothiek.

Hij had reeds op de tafel geklopt, en ijverig kwam Barrymore toesnellen.

— Je hebt immers wel een pak nieuwe kaarten Dave? vroeg Raffles.

Brand zag duidelijk, dat Oscar den waard een stille wenk poogde te geven, maar Dave begreep het niet — of misschien wilde hij het niet begrijpen, want er zat winst aan het verkoopen van een pak kaarten!

Hij zeide dus dadelijk, dat hij voorzien was van kaarten, liep weg, en kwam een oogenblik daarna terug met een nog gesloten pak kaarten dat hij voor Raffles nederlegde. Deze overtuigde zich dat het zegel ongeschonden was, maakte het pak open, en nam er de kaarten uit.

Dit alles had natuurlijk de aandacht getrokken. Misschien waren de Houston wel van plan geweest, de uitnoodiging om te spelen te herroepen, maar dat scheen niet meer te gaan. En met een tamelijk knorrig gezicht, terwijl er een kleine kring van toeschouwers waaronder ook Jerry Hyde zich bevond, zich om de tafel had geschaard begon Oscar te geven. Hij zou met zijn zuster samen spelen.

Raffles had een dikke portefeuille naast zich gelegd, waarvan slechts hij wist, dat zij voor negentienden met waardeloos papier was gevuld, en begon met aandacht te spelen. Brand wist, dat Raffles een uitmuntend kaartspeler was, met een stalen geheugen en daarenboven zekere flair, die noodzakelijk is, om het werkelijk ver te brengen! Hij zelf was een zeer goed speler, en dat bleek binnen een half uur tijds op zeer overtuigende wijze — want broeder en zuster verloren op schrikbarende wijze, en na dien korten tijd reeds hadden zij samen meer dan drie duizend dollar moeten betalen, aan bankbiljetten, gemunt geld en stofgoud.

De beminnelijkheid van Oscar zakte met de minuut, en de bekoorlijke glimlach was reeds lang van de lippen van Hazel verdwenen, ofschoon zij haar uiterste best deed, opgewekt te doen.

Jerry vooral scheen te genieten! Hij stond in zichzelf te grinniken bij iederen slag dien de Houstons verloren! Dat was zijn wraak! Hij profiteerde er wel niet zelf van, maar dat was minder!

Raffles bleef onverstoort, maar toen hij tenslotte vijfduizend dollar had gewonnen, en opnieuw wilde geven zeide Oscar, na een snellen blik met Hazel te hebben gewisseld:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Burke — maar voor het oogenblik zijn onze fondsen uitgeput! Morgen willen wij U gaane revanche vragen. Voor het oogenblik schijnt het geluk wat al te zeer tegen ons te zijn!

— Dat was het misschien ook geweest, als wij daareven met diezelfde kaarten gespeeld hadden! klonk een stem achter Brand.

Het was Jerry Hyde, die langzaam deze woorden had uitgesproken!

Dadelijk zwegen de gesprekken, en de gouddelvers keken de lieden aan het tafeltje eens wat aandachtiger aan.

Hazel was een tikje bleeker geworden, maar toen zei zij hooghartig:

— Wat bedoel je met die woorden, kerel? Dacht je dat je niet verloren zou hebben, als we met de kaarten van Dave hadden gespeeld?

— Dat zou me tenminste niet verwonderd hebben! hernam Jerry, en hij keerde zich wraakzuchtig af.

Raffles deed intusschen kalm het gewonnen geld in de portefeuille, en zeide tot Hazel, terwijl hij opstond:

— Afgesproken — morgen revanche! Maar dan zal het bijzonder vroeg moeten zijn, want wij vertrekken in den loop van den morgen!

De beide vrienden bogen, en gingen heen. Broeder en zuster achterlatend in een toestand, die het midden hield tusschen schrik en woede.

Pas toen zij een flink eind van de herberg verwijderd waren, barstte Brand in lachen uit, en zeide:

— Dat is de mooiste grap, die wij in langen tijd hebben bijgewoond! Ik zal die gezichten niet zoo gauw vergeten! Hoeveel hebben we gewonnen?

— Iets meer dan vijf duizend dollar!

— Een mooi bedrag!

— Maar nog lang niet genoeg, Brand! Die schelmen hadden nog geruimen tijd kunnen doorspelen, want zijn zakken waren nog gespekt, en zij had in haar tasch nog een dik pak bankpapieren! Dat zou ik ook gaarne hebben!

— Maar zij zullen niet meer willen spelen!

— Neen, dat geloof ik ook niet en daarom zullen zij wel een ander middel te baat willen nemen! Ik verwacht hen van nacht bij mij op bezoek, Brand!

— Waarom juist vannacht?

— Omdat ik zoeeven gezegd heb, dat wij morgen ochtend vertrekken! Zij zullen zich dus moeten haasten, als zij hun slag willen slaan!

Zij spraken nog, toen Henderson op zijn beurt uit de herberg kwam, en op zachten toon begon:

— Het is daarbinnen een heel opstootje geworden, Mylord! Die kerel met zijn lange gezicht is er nu niet ver van af, die mooie dame en haar broer openlijk te verwijten, dat zij valsch gespeeld hebben, toen ze hun eigen kaarten

gebruikten! Hij wilde ze met alle geweld zien, om ze te onderzoeken, maardat weigerden ze hem, en er is een kabaal van geweld ontstaan!

Inderdaad hoorde men nu ook daarbuiten een luid stemmenrumoer. De deur vloog open, en de twee Houstons, broeder en zuster, kwamen naar buiten snellen, met een achttal mannen op hun hielen, die blijkbaar niet veel goeds van zins waren.

Raffles trad hun dadelijk onbevreesd tegemoet, en riep:

— Wat is er te doen, vrienden? Waarom dat geschreeuw? Wat hebben deze menschen jullie gedaan?

— Zij hebben mij bestolen met valsch spel! brulde Jerry, die de aanvoerder scheen te zijn. Hij moet met valsche kaarten hebben gespeeld, want hij weigert, ze te laten zien!

— Kom, dat zullen julie verkeerd begrepen hebben! zeide Raffles rustig. Ik ben er van overtuigd, dat mijnheer Houston mij dadelijk de kaarten zal vertoonen, als ik ze hem vraag! Ik heb er verstand van. En ik zou dadelijk zien, of er mee geknoeid is!

Hij had de hand reeds uitgestoken, en keek Houston strak aan. Deze zag wel dat er geen uitweg was. Hij was nu omringd door een achttal sterke mannen, allen gewapend, en die hem dreigend, met sombere gezichten aanzagen. Langzaam stak hij de hand in den zak, haalde er een pak kaarten uit, en stak het Raffles toe.

Hazel was doodsbleek, en had zich in haar angst dicht tegen Houston aangedrukt.

— Maak eens wat licht, vriend Brunt, zeide Raffles. Houd er een lucifer bij!

— Nog beter — een kaars! riep Brand, die nog niet wist wat Raffles voornemens was.

Hij had een klein eindje kaars in een zijner zakken, en stak dat aan. Het was windstil, en het kleine vlammetje steeg helder en rechtstandig in de ijsskoude lucht omhoog. Raffles beschouwde de kaarten aandachtig, van voren en van achteren, bekeek de randen, de fijne figuurtjes op den rug, en zeide tenslotte langzaam, terwijl hij Houston het pak teruggaf:

— Zooals ik al dacht — een vergissing, mijnheer Hyde! Die kaarten zijn zoo echt, als er nooit een door mijn handen is gegaan! En gaat nu maar rustig heen — het wordt slapenstijd! Ik ben er zeker van dat mijnheer Houston je morgen revanche zal willen geven!

Nog grommend en mokkend ging Hyde zijns weegs, gevolgd door zijn vrienden, en de twee Houstons liepen het logement binnen, zonder een enkel woord te hebben gesproken. Brand

keek Raffles verbaasd aan en vroeg:

— Je had je dus werkelijk vergist? De kaarten waren echt?

— Ze waren valsch, Brand! Enkele figuurtjes van zekere kaarten waren met een heel klein beetje verf wat donkerder gemaakt!

— Maar, waarom zeide je dat niet?

— Omdat de heeren gouddelvers dan waarschijnlijk mijnheer Houston voor onze oogen zouden hebben neergeschoten! Men gaat in deze zaken en in deze streek nogal radikaal te werk! En ik heb nu eenmaal meer aan een levenden, dan een dooden Houston! Nog een korte wandeling, vrienden — en dan stel ik voor, ons ter ruste te begeven — of tenminste ons naar onze kamers terug te trekken, want als ik dien Houston doorzie, dan zal er van nachtrust wel niet heel veel komen!

De drie mannen liepen met snelle stappen en om warm te worden de eenige straat van de nederzetting een paar malen op en neer. En begaven zich toen weer naar het logement van Dave.

De gelagkamer was weer volgelopen. De piano jengelde, en Irma en Suze zongen met verschrikkelijke valsche stemmen een variété-deuntje, terwijl ze er bij dansten. Van Houston en zijn zuster was niets te bespeuren.

De vader scheen zich reeds vroeger te hebben teruggetrokken naar zijn slaapvertrek. Toen de drie mannen binnentraden, viel dadelijk die eigenaardige silte, die men kan opmerken, als er in een kamer druk gesproken is over personen, die een oogenblik daarna binnen treden. Alle oogen waren op Raffles gevestigd — en men zou een overtuigd optimist moeten zijn om te verklaren, dat al die blikken even vriendelijk waren. Daar kwam een man, die vijfduizend dollar had gewonnen, en die er zelfs geen lid voor bewoog! Het scheen hem niets te kunnen schelen!

Maar er was nog iets anders — er was niet alleen naijver, maar er was ook woede en wraakzucht in sommige oogen.

En toen Brand eens goed toeluisterde, hoorde hij tamelijk luid in een hoek van de gelagkamer grommen:

— Zoo kan mijn grootje het ook wel — als er geknoeid wordt!

Brand begreep onmiddellijk dat Houston en zijn zuster, of wie de vrouw dan anders mocht zijn, hun verlies niet hadden kunnen verkroppen en onbeschaamd genoeg waren geweest, om Raffles en zijn vrienden van valsch spel te betichten. Wie maar even nadacht, kon dadelijk

begrijpen, dat dit onmogelijk was, met splinter-nieuwe, nog verzegelde kaarten, maar er waren er genoeg onder die mannen, die dadelijk aannamen, dat Raffles gemeene zaak had gemaakt met Dave, den waard, die immers heel goed nieuwe kaarten had kunnen merken, en ze vervolgens van een nagmaakte banderolle had kunnen voorzien. Al die vreemdelingen, die zoogenaamd kwamen jagen — je moest ze maar duchtig in de gaten houden, want ze plunderden je, waar je bij stond!

De drie mannen moesten dus als het ware spitsroeden loopen, tusschen een haag van vijandige blikken, maar zij waren wel zoo verstandig, er geen acht op te slaan, en regelrecht naar hun kamer te gaan.

Men bereikte deze kamer door de trap op te gaan, die zich in de gelagkamer bevond. Alsdan bereikte men een soort van gaanderij, volgde die over een paar meters, en sloeg een korte gang in, afgesloten door een gordijn, om aan het einde daarvan het vertrek te vinden, waarvan het eenige, kleine venster uitzag over de vlakte.

En men moest wel een zeer gezonde slaap hebben. En vermoeid en jong zijn, om te kunnen heen slapen door het lawaai, dat tot ver na middernacht de gelagkamer vervulde, en waarvan men slechts gescheiden was door een dun gordijn, en wat houten schotten. De kamers waarvan de deuren op de gaanderij uitkwamen, hadden dit woeste getier zelfs uit de eerste hand!

Een kort oogenblik stond Raffles stil op de gaanderij, en boog zich over de ballustrade om naar beneden, in de zaak te zien.

Tegen het ruwe buffet leunden een zestal mannen, de meesten met hun korre pelsjekkens over den arm. Zij droegen geruite kielien van grof katoen, en groote hoeden, puntig en met geweldig grootè randen. Raffles kreeg den indruk, alsof hij een of twee gezichten vroeger al eens gezien had, heel vluchtig.

De mannen keken voor zich, maar dat was slechts schijn, want met een glimlach merkte Raffles op, dat zij hem allen in het oog hielden, want zijn beeld werd weerkaatst in een gebroken stuk spiegelglas, verweerd en vuil, dat bij wijze van versiering in het buffet van mijnheer Dave Berrymore was aangebracht.

Bij de piano stonden Irma en Suse, die druk en fluisterend met elkander spraken, en nu en dan zijn kant uitkeken.

Het gezicht van de jongste der beide vrouwen vertoonde een angstige uitdrukking en was bleek.

Raffles haalde even de schouders op, en toen sloeg hij het gordijn terzijde, betrad de stikdonkere gang, en volgde Brand en Henderson, die reeds het vertrek waren binnen gegaan, tamelijk ruim, en waar de houtkachel nog flink brandde, zoodat de temperatuur dragelijk was.

Haastig en zwijgend ontdeden zij zich van hun bovenkleederen en hun zware laarzen, wierpen zich op de harde britsen, en waren een oogenblik daarna in een diepen slaap verzonken.

Henderson had den voorzorgsmaatregel genomen, den zwaren, houten klink op de deur te doen. Raffles had hem glimlachend zijn gang laten gaan maar hij wist wel, dat een houten klink voor zekere lieden maar een heel primitieve en verachtelijke beveiliging is.

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK IV.

DE OVERVAL.

Het kon omstreeks vier uur in den morgen zijn en het was nog stikdonker buiten toen Raffles, die een zeer lichten slaap had, wakker werd door een licht gerucht, waarvan hij den oorsprong niet aanstonds kon vaststellen — alleen maar vermoeden.

Hij kwam overeind zitten, dadelijk klaar wakker, en luisterde aandachtig.

De gasten van Dave moesten reeds lang vertrokken zijn, want in de gelagkamer klonk geen leven meer. De piano zweeg, het gezang van de twee vrouwen had opgehouden. Geen mannenstem vloekte meer, en er werden geen stoelen hardhandig meer geschoven.

De kamer was in bijna volkomen duisternis gehuld. De maan stond aan de andere zijde van het groote huis, en slechts de weerkaatsing van haar licht op de sneeuw verwekte een schemerachtig schijnsel juist voldoende, om de gedaanten van zijn twee vrienden te kunnen zien, die rustig waren blijven doorslapen.

En daar klonk het zwakke gerucht nogmaals.

Nu wist Raffles met zekerheid, dat het van de zijde van de deur kwam.

Daar was de duisternis het dikste, en hij kon niets onderscheiden.

Hij wierp de deken van zich af, liet zich van de krib glijden, en sloop zonder eenig leven te maken op de deur toe. Zeer voorzichtig tastte hij naar den klink. Hij wachtte zoo wel een volle minuut — en toen kreeg zijn tastende vinger een heel licht schokje — men had aan den buitenkant de klink een weinig weten op te lichten, heel langzaam, heel voorzichtig.

Raffles ging naar zijn krib terug, nam zijn revolver van onder het met stroo gevulde kussen, en greep toen van de tafel zijn elektrische zaklamp.

Hij ging terzijde staan, zoodat het licht niet rechtstreeks door de reet kon dringen, die tusschen deur en post bestond, en knipte de lamp aan.

Het dunne lichtstraaltje speelde zoekend even over de deur, en bleef toen rusten op de zware, dennenhouten klink.

Juist op dat oogenblik bewoog die zich weer.

Een mes met een zeer dun lemmet was door de reet gestoken, met den rug naar boven, en lichtte de klink steeds wat verder omhoog. Nog een paar minuten, en hij zou uit de inkeeping getild zijn, zoodat de deur geopend zou kunnen worden.

En het geluid werd veroorzaakt, doordat het hout van de klink langs de deurpost streek.

Raffles sloop op het bed van Brand toe, raakte zijn schouder aan, en zeide heel zacht, voor Brand zich had kunnen bewegen :

— Daar komen zij !

— Wie zij — welke zij ? vroeg Brand verward, terwijl zijn oogen knipperden in het licht van de lamp.

— Houston — misschien alleen, maar meer waarschijnlijk in het gezelschap van medeplichtigen ! In deze streken reizen valschspelers bijna altijd in gezelschap van een soort van lijfwacht, die zich houdt alsof haar leden den speler volstrekt niet kunnen, maar die niettemin klaar staat, om op het eerste teeken van gevaar bij te springen.

— Nu, dat is wat moois ! pruttelde Brand. Ik had hopen te slapen ! Waarom bel je niet om het kamermeisje en laat haar zeggen dat zij weg moeten gaan — of later maar eens terug moeten komen ?

— Je schijnt nog niet goed wakker te zijn, Brand !! We zijn hier niet in het hotel Cecil, maar in het houten logement van Dave Berrymore ! Gebruik je zinnen, man, en gebruik ze goed, want het zal noodig zijn ! Nog een minuut, en de klink is uit de haak gewipt !

— Maar wat deksel — duw hem dan weer naar beneden ! fluisterde Brand.

— Neen, want dan zouden zij rechtsomkeert maken !

— Wel, des te beter ! Ik verlang niets liever !

— Brand, gebruik je verstand ! Als het Houston is, en hij is het zeker, dan zit hij van onder tot boven vol goud ! Wij houden hem vast, en wij nemen het hem af, of gaan het uit zijn kamer halen ! Neem je revolver — maar maak er geen gebruik van, tenzij het noodzakelijk is om je leven te verdedigen ! Ik ga Henderson

wekken!

Tamelijk mismoedig over die onverwachte storing wapende Brand zich met zijn groote Colt, liet zich gapend van zijn brits glijden, en keek met een ontevreden gezicht naar de deur en naar de zware klink, die juist weer een beetje op een schokkende manier oprees, en bijna zijn haak verlaten had.

Het was duidelijk dat de lieden op de gang telkens probeerden, of de deur nog niet zou open gaan, of zij er tegen drukten.

Raffles was intusschen Henderson gaan wekken, die onmiddellijk brandde van vechtlust, toen hij vernam, wie de bezoekers waren, die daar ongenood wilden binnen stappen.

Hij gespte zijn riem om, hing er de schede met het groote jachtmes aan, en was wat hem betreft, volkomen gereed voor de komende dingen.

Het was hoog tijd. De klink was bijna vrij. Raffles bukte zich naar het oor van den reus en fluisterde hem in:

— Niet schieten of steken, tenzij het noodig is. Wij zullen trachten, de familie Houston zonder een druppeltje bloed te vergieten te overrompelen. Ik knip nu mijn lamp weer uit. Jij blijft in je krib liggen, want de vloer mocht eens kraken onder jouw 95 kilo! Brand, jij en ik gaan achter de deur staan. Ik zal haar onmiddellijk verder open rukken, zoodra zij binnen zijn, en licht maken. Dan spring jij op, James, en grijpt ze in den nek!

Hij de lamp ternauwernood gedoofd, en met Brand post gevat terzijde van de deur, aan den kant waar de scharnieren zich bevonden, zoodat zij onmogelijk dadelijk zouden worden gezien, of een korte tik bewees, dat de klink eindelijk vrij was.

De indringers wachtten zeker wel vijf minuten, zeker om er zich van te overtuigen, dat het zwakke geluid daar binnen niet vernomen was, en toen begon de deur heel langzaam open te gaan, zocals Raffles duidelijk kon voelen, die zijn uitgespreide vingers met de toppen tegen het paneel deed rusten.

Te gelijker tijd drong een zwak, rossig schijnsel in de kamer door.

Het moest den reus juist in het gelaat treffen, maar Henderson hield zich prachtig en speelde op waarlijk treffende wijze den man, die de slaap des rechtvaardigen slaapt — snurkend alsof er een zaagmolen aan den gang was.

Nu was het jammer dat dat snurken wel wat onverwacht en plotseling kwam na die groote stilte. De indringers schenen argwanend te

worden, en Raffles hoorde snel en driftig even fluisteren. Toen greep hij vastberaden den rand van de deur, rukte die geheel open, knipte zijn eigen zaklamp aan, en trad met Brand te voorschijn, terwijl hij zacht en op hoffelijken toon zeide:

— Kom binnen, mijnheer Houston! Het uur is wel wat ongewoon, maar voor een partijtje als dit heb ik altijd wel tijd.

Houston was zoo verbluft door deze onverwachte ontvangst, dat hij een oogenblik doodstil bleef staan met de kaarslantaarn in zijn hand.

Toen liet hij een zachten waarschuwingskreet hooren, en een oogenblik daarna was het geheele vertrek vol mannen. Er waren er op zijn minst vijf of zes, en sommigen hunner hadden de onderste helft van het gelaat verborgen achter een rooden zakdoek, driehoekig opgevouwen.

De achtersten drongen de voorsten op, en het ging zoo snel, dat Raffles en Brand inderdaad van hun vuurwapens gebruik hadden moeten maken als zij die invasie hadden willen stuiten.

— Op zulk een talrijk bezoek had ik niet gerekend! riep Raffles uit. Zeg me spoedig wat ge hier komt doen, mijnheer Houston, en maak dan weer dat ge weg komt! Wat wilt ge?

— Je geld — of liever het mijne! antwoordde de schelm kortaf. Het geld dat je me met kaarten hebt afgewonnen, met kaarten, en dan nog flink wat meer bij wijze van schadeloosstelling.

— Maar dat is een heel zonderlinge wijze van doen! merkte Raffles sarcastisch op. Ik heb dat geld eerlijk van U gewonnen — zonder valsche kaarten te gebruiken!

— Wat bedoel je daarmee, jij vervloekte bemoeial? riep Houston dreigend. Wou je mij soms beschuldigen?

— Ja, dat wilde ik! antwoordde Raffles bedaard. Je speelt valsch, Houston, en zoodra ik de gelegenheid heb, zal ik je aan de blauwjakken uitleveren!

— Ha ha — daartoe zou je dan de gelegenheid moeten hebben, mooie mijnheer! hoonde Houston. Vooruit, maak geen praatjes, en kom over de brug met het geld! Ik heb niet veel tijd — ik moet nog verder vandaag!

— Ja, dat kan ik mij levendig voorstellen! antwoordde Raffles, volkomen kalm. Er zal U wel niet veel aan gelegen zijn, om langer hier te blijven dan onvermijdelijk is! Ik denk dat Uw dierbare zuster, miss Hazel U wel buiten zal op wachten, met de slede, kant en klaar!

— Dat heb je misschien wel goed gedacht, mijnheer de Engelschman! En nu vlug een

beetje. Je ziet dat we de overhand hebben, en weerstand bieden zou je toch niet helpen!

— Dat kan men nooit van te voren zeggen! zeide Raffles langzaam.

Zijn oogen echter waren vlugger geweest dan zijn mond. Die waren snel rond gevolgen, en hadden wel gezien, dat de bandieten wel met revolvers gewapend waren, maar dat zij die niet in de hand hielden, op een enkelen man na, die vlak bij hem stond, en wiens reusachtige Colt juist in de richting van zijn valsche ribben wees. Alle anderen hadden een mes in de hand, met een breed en kort lemmet. Natuurlijk had Houston bevel gegeven, niet meer leven te maken dan onvermijdelijk was. Er sliepen nog andere gasten, en als het kon, moest men die er buiten houden.

Houston was vreeselijk uit zijn humeur, want de zaak had natuurlijk een geheel ander verloop dan hij zich had voorgesteld. Hij had stellig verwacht Raffles en zijn vrienden slapende te kunnen overvallen, en nu stonden zij klaar wakker tegenover hem, tenminste wat twee hunner betreft, want de derde was op zijn brits gebleven, en keek nog half slapend toe, in het oog gehouden en bewaakt door twee van de met messen bewapende kerels.

Raffles had dit alles in een oogwenk in zich opgenomen, en hij maakte daarnaar vliegensvlug zijn veldtochtplan op.

Houston had ongeduldig de schouders opgetrokken en hernam nu:

— Wij staan twee tegen een! En deze manier houdt je gedekt met zijn revolver! Bij de minste verdachte beweging die je maakt schiet hij op je. Begin maar met je eigen proppen-schieter te laten vallen!

Houston had zijn kaarslantaarn op de tafel neergezet, en beval nu nogmaals:

— Laat je wapen vallen, man, of het zou je berouwen!

En het zware wapen viel — boven op den voet van den man met de revolver. En al droeg die man tamelijk zware laarzen — een zesloops is niet zoo licht, en voor een kort oogenblik werd de aandacht van den kerel afgeleid. Hoe kort ook, voor Raffles was het ruimschoots voldoende. Hij maakte er een dankbaar gebruik van om de gewapende hand te grijpen, en de revolver uit haar richting te dwingen, naar omlaag.

Met de hand die hij nu nog ter beschikking had — zijn zaklantaarn had hij dadelijk weer in zijn zak laten glijden gaf hij den revolverman zulk een harden slag tegen de kaak, dat de getroffene als een zoutzak ineen stortte.

Dit was het sein tot een handgemeen, waaraan Brand nog langen tijd daarna zou denken.

Mijnheer Houston bleek een zeer driftig en bloeddorstig man te zijn, die zich al te spoedig liet meeslepen door zijn wraakzucht. Hij verloor alle voorzichtigheid uit het oog, dacht niet meer aan de noodzakelijkheid, de zaak stil op te knappen, maar trok pardoos zijn revolver, en mikte op Raffles.

Maar Brand had den kerel in het oog gehouden, en wrong hem de revolver uit de hand, met een bliksemsnelle greep, dien hij eenige maanden tevoren in een New Yorksch kroegje van een Japanschen zeeman geleerd had.

Het wapen viel kletterend op den grond, en Brand schopte het onmiddellijk weg.

Oscar Houston, zich ontwapend ziende, of tenminste beroofd van zijn schietwapen, greep dol van woede, nu zijn plan toch nog dreigde te mislukken naar zijn breed knipmes, maar lang voor hij het in handen had, sloeg Brand hem met een raken slag op het puntje van de kin neer.

Henderson had intusschen ook niet stil gezeten! Hij bekommerde zich evenveel om de twee schelmen, die hem hadden moeten bewaken als een kaaiman om twee vliegen, en niet zoodra had hij het sein gehoord, of hij sprong lachend op, en sloeg de twee bandieten spelenderwijs met de hoofden tegen elkander, zoodat zij een diepe zucht slaakten, misschien wel van verlichting, dat zij er nog zoo goedkoop waren afgekomen en zich niet meer met de zaak behoeften te bemoeien, en toen precies tegelijkertijd in een diepe bewusteloosheid verzonken, waaruit zij pas uren later zouden ontwaken.

Een derde bandiet stak brullend van woede naar den reus, en raakte hem met zijn mes even aan den arm, terwijl een vierde, toen Henderson een stap vooruit deed, zijn voet, tusschen zijn beenen stak, en hem deed struikelen.

De reus mompelde een gesmoorden vloek, en kwam met een pijnlijk gezicht weer overeind, juist bijtijds om een tweeden steek te ontgaan. Hij vatte de gewapende hand weet, en toen moest de bandiet zijn dokmes wel prijsgeven of hij wilde of niet — want het was alsof zijn vingers in een tang gekneld werden.

Toen de zaken zoo stonden schenen de kerels, die nog overeind waren veel lust te gevoelen, de partij maar als verloren te beschouwen, en het hazenpad te kiezen, maar dat lag niet in de plannen van Raffles, die andere voornemens had.

Hij was met een enkelen sprong bij de deur, deed er de klink weer op, en sloeg dadelijk daarop den man die op hem toestormde met de revolver die hij nog in de hand hield hard op het hoofd, zoodat de aanvaller duizelend achteruit wankelde, en toen ruggelings op de tafel neerplofte, waar hij zoo noodlottig terecht kwam, dat hij de kaarslantaarn op den grond wierp, die uitdoofde.

Een oogenblik zag het er toen nog ernstig genoeg uit, want het was zeer donker in het vertrek, maar gelukkig waren er nu nog maar twee van de schurken, die zich konden verroeren.

Raffles, die nog bij de deur stond, voelde de klink omhoog gaan, en half op den tast sloeg hij den man neer, die daar trachtte te ontsnappen.

Een doffe val en een vloek, en toen klonk een hijgende stem uit de duisternis :

— Maak maar licht — ik geef me gewonnen! En Houston mag voortaan zijn zaken alleen opknappen.

Raffles knipte de elektrische lamp aan, die hij weer uit zijn zak had gehaald, en bij het schijnsel daarvan zagen zij den strijdensmoede aanvaller in een hoek staan, met een bebloed gezicht, en de verschrikkelijke vuist van Henderson in de onmiddellijke nabijheid van zijn nek, klaar om toe te grijpen.

— Bind hem, Brand, en doorzoek zijn zakken! beval Raffles zacht. Misschien zit er iets in, dat wij kunnen gebruiken!

De man werd onmiddellijk met koorden gebonden en op een bed geworpen. En daarna werd hij ook nog gekneveld, zoodat hij geen geluid kon uitbrengen. Maar zijn zakken bleken niets te bevatten, wat de moeite van het meenemen waard was — nog geen vijftig dollars aan stofgoud!

De anderen hadden al even weinig in hun zakken, en tenslotte onderzocht Raffles ook Houston, en moest het bedroevend resultaat melden, dat hij volstrekt niets bij zich had, behalve het beruchte spel valsche kaarten, een boschje loopers, en voorts tabak en een pijp, enkele losse patronen, en meer waardeloozen rommel.

Raffles fronste het voorhoofd, en zei ongeduldig :

— Zouden wij al die moeite tevergeefs hebben gedaan? Maar stil eens — ik vergeet zijn medeplichtige! Waarschijnlijk wacht zij buiten, misschien zelfs met een slede! Vlug voortge maakt, vrienden! Wij moeten nu weg, want ik

hoor al gestommel, en het is niet noodig dat nieuwsgierigen het slot van de kleine tragie-comedie gadeslaan.

De schreden bleken afkomstig te zijn van mijnheer Berrymore in eigen persoon. Hij bonsde op de deur, en gaf den wensch te kennen, die zeker niet onbillijk was, dat men hem nader zou inlichten aangaande den aard van het „beest-achtige lawaai” zooals hij zich uitdrukte, minder sierlijk den natuurgetrouw.

Raffles deed aanstonds de deur wagenwijd open, en zei beminnelijk :

— Overtuig U zelf, vriend waard! Gij ziet dat wij zijn overvallen, en ons hebben moeten verdedigen.

— O, dat is die Houston! gromde Dave tusschen de tanden. Dien heb ik nooit vertrouwd. Maar ik bemoei me er niet mee! Dat is mijn zaak niet! Het geeft allemaal ellende, als je je partij stelt, in hoedanigheid van herbergier, en je hebt een mes tusschen je ribben voor je het weet. Wat moet ik nu met dat zoodje aan?

— Dat weet ik niet en het kan mij niet schelen ook! antwoordde Raffles luchtig. Van Houston zelf zal ik U bevrijden, want hij is de hoofdaanlegger. Ik neem hem mee, en ik zal hem, zoodra ik kan, aan de politie overleveren! Hij is een berucht valsche speler! En gij ziet dat hij nog wat meer is ook! Mijnheer Berrymore, ik verzoek om mijn rekening, en om mijn slede!

— Gaat U dan nu al heen? vroeg de waard teleurgesteld. Het is nog nacht!

— Dat is zoo, maar wij hebben haast! Voor gij gaat — hebt gij soms een slede voor het logement zien staan?

— Neen! antwoordde Berrymore. Misschien aan den achterkant, op het vrije veld!

Raffles schoof voorzichtig den lap een weinig terzijde, die dienst moest doen als gordijn, en keek naar buiten.

Zijn scherpe oogen hadden dadelijk de slede ontdekt en een paar gedaanten die rusteloos op en neder liepen, blijkbaar ten prooi aan groote ongerustheid en aan ongeduld.

Hij glimlachte, liet de lap weer vallen, en zeide tot Henderson :

— Neem dien kerel op, James, en draag hem naar buiten. Brand, ga mede. Mijn rekening, waard!

Met dergelijke flauwiteiten houd ik mij niet op, bromde Dave, U betaalt mij, en daarmee uit. En Uw honden en Uw sleden zult U zelf wel willen halen! Het is hier geen hotel Splendide in Monte Carlo! En als U soms naar de lift

zoekt, dan kunt U zich die moeite wel besparen!

Raffles betaalde den boozen waard glimlachend, en toen volgde hij Brand en Henderson, die reeds de gang volgden, daarna de gaanderij, de trap afdaalde, en de donkere, geheel verlaten gelagkamer dwars overstaken.

Raffles droeg de weinige bagage.

Buiten was het vinnig koud. Over een kwartier zou de dag aanbreken. Een vale schemering hing tusschen de lage, houten huizen.

Er was geen enkel geluid hoorbaar behalve het schorre blaffen van een paar wolven op de vlakke.

Brand wilde de stal reeds binnen gaan, toen Raffles zacht zeide:

— Maak zoo weinig mogelijk leven, haast je, en kom met de sleden aan de achterkant zoodra de honden zijn ingespannen. Alles is nog opgeladen, dus je kunt binnen tien minuten bij ons zijn. Ik ga intusschen eens met Miss Hazel praten, en met den weinig eerwaarden grijsaard, die hier voor vader speelt! Henderson, is onze man goed ingepakt? Je ziet bleek — je bent toch niet gewond?

— Een schram, Mylord — het heeft niets te

beduiden! antwoordde de reus, tusschen de tanden, en hij nam Houston weer op zijn schouders. De gevangene was bijna niet herkenbaar als een levend wezen, want de reus had hem een grooten aardappelzak over het hoofd geworpen, en die om het middel dicht gebonden.

Raffles zag hem tot zijn verwondering wankelend onder de vracht en toch had hij niet kunnen opmerken, dat de reus veel bloed verloren had.

Wat beteekende voor hem zoo'n schram?

Maar de tijd drong, en de twee mannen liepen haastig om het logement heen, en toen zoo vlug zij maar konden op de slede toe, die daar stond te wachten.

De honden, een versch span, lagen geeuwend op den grond, keurig naast elkander, twee aan twee.

De vrouw die stampvoetend heen en weer liep, en nu en dan naar boven had gekeken, naar het venster waarachter zich het korte drama moest afspelen, scheen juist op het punt te staan, naar binnen te gaan, en te vragen wat er aan de hand was, toen zij Raffles op zich zag toekomen.

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK V.

ZUIDWAARTS.

Een oogenblik stond Hazel besluiteloos stil, zeer verrast en verschrikt door die plotselinge verschijning van den man, dien zij reeds bewusteloos, misschien wel dood moest wanen.

Haar donkere oogen flikkerden boosaardig, toen zij den glimlach zag om de lippen van den vreemdeling.

Raffles nam even zijn bontmuts af voor haar, en zeide op den vriendelijksten toon van de wereld :

— Ik kom U berichten, mevrouw de maarschalk, dat de kleine onderneming van Uw officieren op een mislukking zijn uitgelopen. Het spijt mij dat ik het moet zeggen, maar Uw troepen hebben een zware nederlaag geleden. Ah, daar hebben wij ook papa Houston! Geen last van de felle koude, edele grijsaard?

De „edele Grijsaard” keek tamelijk sip, en was al heel weinig op zijn gemak, wat duidelijk te zien was aan het knippen van zijn oogen, en het zenuwachtige plukken aan zijn puntbaardje.

— Gij geeft geen antwoord? ging Raffles voort. Gij stelt toch wel belang in de zaken die Uw dochter betreffen? Of moet ik U slechts beschouwen als een tooneelvader! Nu, het doet er ook niet toe! James, leg dat pak op de slede!

De reus liet den gevangene tamelijk onzacht op de slede neervallen, en richtte zich kreunend weer op.

— Ik zal jou onmiddellijk onderzoeken zoodra er gelegenheid voor is, James! zeide Raffles snel. Nu hebben wij geen tijd te verliezen. Bloed je nog?

— Ik bloed volstrekt niet, Mylord! antwoordde Henderson even zacht. Ik mankeer werkelijk niets. Ik wordt wat kleinzeerig, naar het schijnt!

Hazel was wat naderbij getreden, en vroeg nu, op de beweginglooze gedaante wijzend :

— Wie is die man, en waarom werpt gij hem op mijn slede?

— Wel, omdat hij er thuis hoort — het is

mijnheer Houston! antwoordde Raffles doodbedaard. De anderen liggen nog boven. Sommigen half dood, anderen binnen een paar uren weer bruikbaar. Zij hadden volstrekt geen geld bij zich. Ook Uw broeder niet — of zal ik liever zeggen minnaar? Maar ik denk dat het geld wel in de slede zal zijn! Wat is Uw meening, mijnheer Houston senior?

Zonder het antwoord af te wachten was Raffles op de slede toegestapt, en lichtte het dekkleed op, dat met een paar kruiselings gebonden trouwen op zijn plaats werd gehouden.

De vrouw sprong letterlijk als een jaguar op hem toe, en in het doorbrekende daglicht zag Henderson juist bijtijds het blinken van een revolverloop.

Hij greep haar eenvoudig van achteren bij de armen beet, en Raffles had niets te doen dan haar het vuurwapen af te nemen.

Hij zeide hoofdschuddend :

— Ik ben altijd van meening geweest, dat de emancipatie der vrouw in sommige opzichten toch wel wat al te ver gaat! Gij zoudt mij daar bijna hebben neergeschoten, alsof ik een sneeuhaas was! Vriend James, hou deze driftige dame een oogenblikje vast, totdat ik de slede doorzocht heb!

Raffles sneed haastig de touwen door, trok het dekzeil weg en zijn merkwaardig instinct voor dergelijke dingen had hem binnen weinige tellen een zware, hoewel kleine zak doen vinden, die bijna tien kilo stofgoud bleek te bevatten, en, in een afzonderlijke afdeeling, een dikke rol bankpapier.

Juist toen Raffles de buit gevonden had, klonk luid geblaf van honden, en Brand kwam opdagen met het hondenspan en de slede.

Bijna stikkend van woede vroeg de vrouw, wier gelaat aschgrauw was in het snel in kracht toenemende licht van den morgen :

— Wat ben je van plan met dien zak te doen?

— Ik ben van plan, hem mee te nemen! antwoordde Raffles kalm.

— Wie ben je dan? Ben jij van de politie? Ben je een stille?

— Ik ben niet van de stille, en ik ben niet van de drukke politie, antwoordde Raffles vriendelijk. En toch neem ik dien zak mede. Mijn motieven zullen U wel weinig belang inboezemen. En als zij het wel doen, dan betreur ik dat voor U, want ik zal U niet nader inlichten!

Met een nonchalant gebaar wierp Raffles den zak op zijn eigen slede, en beval toen weer:

— Maak deze honden los, Charles, we nemen ze mee!

— Wat is dat? Zou je het durven wagen, onze honden te stelen? schuimbekte de vrouw, zich vruchteloos verwerend in de ijzeren armen van den reus.

— Wat een groot woord! verweet Raffles haar. En dat in den mond van een vrouw, die het berooven van anderen als een beroep uitoefent! Laten wij zeggen dat ik ze van U leen! Gij kunt ze terugkrijgen — nu, bij voorbeeld in Fort Joekon, op het bureau van politie! Daar kunt gij U dan meteen vereenigen met dit heerschap, dat ik meeneem — zoolang hij mij niet te lastig wordt!

Onverstoorbaar kalm was Brand dadelijk begonnen met het ontspannen van de sledehonden. Het was wel een gelukkig toeval, dat de twee spannen elkander dadelijk goed verdroegen. Vaak bestaat er een doodelijke vijandschap tusschen deze kleine troepjes honden. Ware dit hier het geval geweest, dan zou Raffles er niet aan hebben kunnen denken, de honden van Houston mede te nemen.

Deze dieren lieten zich echter kalm achter Raffles eigen honden spannen, en stonden zelfs toe, dat de aanvoerder die altijd geheel alleen vooraan loopt, dezelfde bleef.

Nu pas vond de oude heer Houston de kracht om te vragen:

— Wilt ge mij eens zeggen, mijnheer, wat dit alles te beteekenen heeft? Denkt gij ons ongestraft te kunnen plunderen, en onzen vriend te kunnen medevoeren?

— Ja, dat denk ik. En juist omdat ik er zeker van wil zijn, neem ik Uw honden mee! Intusschen valt mij daar in, dat gij misschien andere zoudt kunnen koopen, of in bruikleen krijgen, van lieden, even schurkachtig als gij zijt! Ik beschouw U als de hyena's van een slagveld! Gij aast op lijken. Wie hier met moeite

en doodsgevaar geld verzameld heeft, dien berooft gij, en op welk een laaghartige, laffe wijze nog wel. Neen medelijden met U ken ik niet! Gij hebt dit alles ruimschoots verdiend. En deze man behoort in handen van de politie! Charles ben je gereed?

— Alles is klaar!

— Op weg dan! James, laat die vrouw los. Mijnheer Houston, het genoeg is waarschijnlijk uitsluitend aan mijn kant, ik heb de eer U te groeten, en zou U den raad willen geven, dit beroep te verlaten, als het tenminste nog tijd is!

Raffles liet de zweep kanllen, Brand ging langs de honden loopen, en Henderson volgde de slede, die zich dadelijk snel in beweging zette.

En onmiddellijk begon de vrouw te schreeuwen zoo hard zij maar kon, zeker in de hoop, haar medeplichtigen in het hotel ter hulp te roepen.

Maar die waren helaas niet in staat, om die zoo vurig verlangde hulp te bieden!

En zoo moest de mooie Hazel het wel aanzien, dat die onbeschaamde vreemdeling er met haar minnaar en haar honden vandoor ging, om van haar aandeel in de buit nog maar te zwijgen, terwijl zij machteloos moest achterblijven, bij een slede, waarmede zij niets kon doen, bij gebrek aan honden, en in gezelschap van een ouden man, die niet zelf een besluit kon nemen, en op wien zij vol minachting neerkeek, zij, een vrouw!

Maar de bekoorlijke Hazel was van een zeer wrakzuchtige inborst, en als Raffles de woeste flikkering van haar oogen had kunnen zien, terwijl zijn slede snel voortgleed over de sneeuw, dan zou hij misschien toch nog niet geheel gerust zijn geweest!

Trouwens — de tocht ging niet zoo snel als hij zelf wel verlangd had.

De honden waren volkomen uitgerust, en aan hem lag het niet, al was de slede ook zwaar beladen.

Neen, het was Henderson, die de vaart vertraagde!

De reus spande zich blijkbaar tot het uiterste in, maar hij kon niet snel vooruitkomen, en nu en dan wierp Raffles van terzijde, en ongemerkt een onderzoekenden blik op den reus.

Hij had een weinig gebloed — maar een man die wel een halven liter van dit kostbare vocht kan kwijtraken, zonder er veel van te bemerken, die kan toch niet zoo verzwakt zijn door het verlies van enkele druppels?

Als het mes vergiftigd was geweest, wat wel zeer onwaarschijnlijk maar toch niet geheel onmogelijk was, dan zou Henderson denkkelijk reeds niet meer tot de levenden behooren. Er was echter in het geheel geen zwellend merkbaar van den arm.

Kon hij vermoeid zijn? Maar dat was onmogelijk! De reus wist niet wat het begrip vermoeidheid beteekende!

Als hij meende dat Raffles niet keek, greep hij zich nu en dan aan de slede vast, en liet zich een twintigtal meters voorttrekken op zijn sneeuwschoenen.

En eensklaps beval Raffles kortaf:

— Halt houden!

Een scherpe kreet bracht den voorlooper tot stilstaan, en onmiddellijk volgden alle honden zijn voorbeeld waarbij de achtersten goed zorg droegen, dat de slede hen niet onderstboven wierp en hun pooten verbrijzelde door snel terzijde uit te wijken.

Raffles ging onmiddellijk op Henderson toe, legde hem de hand op den schouder, keek hem diep in de oogen en vroeg:

— En nu de waarheid, James — wat scheelt er aan?

— Maar Mylord... hakkelde de reus.

— Geen uitvluchten! Ik beveel het je, Henderson — heb je me goed verstaan?

Henderson bleef koppig zwijgen.

Toen liet Raffles zijn scherp oog van kundig geneesheer snel over het lichaam van den reus dwalen. En toen hij de enkels zag, slaakte hij een lichten kreet.

De linker enkel was veel dikker dan de rechter, dat was zelfs merkbaar in de hooge laars, waarvan het leder strak om het gezwollen lichaamsdeel spande.

— Ga onmiddellijk op de slede zitten! beval Raffles.

De reus wilde zich nog verzetten, maar een enkele blik uit de staalgrijze, doordringende oogen dwong hem om te gehoorzamen.

— Help mij eens Brand! ging Raffles voort. De dwaas heeft zijn linker enkel verstuikt, en hij heeft het niet willen bekennen, om onze vlucht niet te belemmeren! Met dien verstuikten enkel heeft hij een man van bijna tachtig kilo een trap afgedragen, en met dien enkel volgt hij nu al een uur lang onze slede, terwijl hij het liefst zou schreeuwen van pijn!

— Ik zag wel in dat U haast had, Mylord! zeide de reus, beschaamd als een bakvischje,

die bij het lezen van een Fransch romannetje betrappt wordt.

— Maar zoo te handelen had je ons nog meer in ongelegenheid kunnen brengen! riep Raffles op bestraffenden toon, maar de blik in de oogen die hij snel afwendde, sprak een geheel andere taal.

De sneeuwschoen werd van de laars losgemaakt, en toen poogde Brand dit kleedingstuk uit te trekken. Het was reeds onmogelijk — het leder wilde niet meer over den opgezwollen enkel schuiven, en Brand was verplicht, met zijn scherp knipmes het leder op die plek stuk te snijden, zoodat hij eindelijk de laars kon los-trekken.

— Maak vuur aan, Brand! beval Raffles kortaf. Wij blijven hier, tot ik hem gemasseerd heb en zijn voet behandeld!

— Maar Mylord, dan zal dat karónje ons inhalen! jammerde de reus.

— Wees daar maar niet bevreesd voor! Zij zal niet zoo gemakkelijk aan nieuwe honden kunnen komen! En bovendien — de behandeling mag niet langer worden uitgesteld!

De slede had halt gehouden aan den zoom van een vrij uitgestrekt bosch.

Het was hier windstil, en er lagen op de harde sneeuw genoeg doode takken, om er een klein vuur van te kunnen aanleggen.

Terwijl Brand zich hiermede bezig hield doorzocht Raffles het blikken medicijnkistje, totdat hij het wrijfmiddel gevonden had, dat hij noodig had, een soort van groene, dik vloeiende olie.

Hij trok de twee paar dikke kousen van Hendersons been — het vroom dien dag vijf en dertig graden, en begon onmiddellijk den voet te kneden.

Henderson hield zich goed, maar de hevige pijn dreef hem bijna de tranen naar de oogen.

Hij wist echter dat het noodzakelijk was, en onderwierp zich aan zijn lot.

Nu en dan kreunde hij:

— Het gebeurde, Mylord, toen die kerels mij lieten struikelen! Ik voelde toen al dat het mis was, maar ik heb niets laten merken!

Raffles zeide niets. Hij keek den reus slechts even aan, maar in dien korten blik vond Henderson de grootste belooning voor zijn heldhaftig stilzwijgen.

De meedoogenlooze, sterke duimen van Raffles wreven met kracht de weldoende olie in den sterk gezwollen enkel, en toen werd 't lichaamsdeel verbonden, stijf gezwachteld, en de beide

kousen werden weer over het been getrokken, en dat alles was geschied vlak bij het goede vuur, dat Brand haastig had aangestoken.

Nu en dan had de jonge man een blik over de vlakke geworpen in de richting van de nederzetting, maar tot zijn geruststelling zag hij niets, dat argwaan kon wekken.

En intusschen lag de heer „Houston Jr.” nog maar altijd op de slede, na te zijn voortgetrokken door zijn eigen honden, zonder dat hij er veel van gemerkt had!

Hij was zooeven pas bij kennis gekomen, en nauwelijks had Raffles dit gezien of hij zeide tot Brand:

— Maak zijn armen nu maar los, en ontdoe hem van dien zak — hij moet het erg benauwd hebben, nu hij weer ademt! Maar laat zijn beenen bijeengebonden blijven — ik kan hem nog niet missen, omdat wij te dicht bij de nederzetting zijn, maar de hemel beware mij ervoor, dat wij nog veel langer van zijn gezelschap moeten genieten!

Brand trad dus op de slede toe, maakte het touw om de zak los, trok die over het hoofd van den gevangene, en nog zelden had Brand de gelegenheid gehad, een gelaat te zien, dat getuigde van zooveel verblufte verbazing als dat van Oscar Houston.

Hij keek eerst Brand aan, liet toen zijn blikken langs zijn gebonden handen naar zijn gekluisterde enkels gaan, en tenslotte vielen zij op zijn honden, die niet veel aandacht aan hem schonken, maar rustig bijeen lagen.

Hij wilde reeds iets zeggen, toen zijn oogen, die hun dwaaltocht nog niet beëindigd hadden, een hem wel bekend kistje in het vizier kregen, dat hem deed opspringen waar hij zat.

Hij gronde wat voor zich heen, en toen scheen de volle beteekenis van wat hij zag, pas goed tot hem door te dringen.

Hij uitte een vloek, en vroeg norsch:

— Wat hebben jullie met Hazel uitgevoerd? Waar is zij?

— Vermoedelijk waar zij een uur geleden nog was! antwoordde Brand beminneijk. Wat haar verdere plannen zijn, dat weten wij niet. Ik denk echter wel dat zij moeite zal doen, je achterna te reizen, vriend Houston.

— Maar jullie hebben mijn honden gestolen! schreeuwde de valsche speler woest.

— Ongetwijfeld — al is stelen een wel wat groot woord! gaf Brand glimlachend toe. Laten wij zeggen, dat wij ze geleend hebben! Het is waar dat madame Hazel ze niet kan gebruiken, en het zal haar vrij lastig vallen,

zich weer met U in verbinding te stellen! Ik geloof echter niet dat dat noodig is! Bedriegen de voortteeken niet, dan zit gij binnen een paar dagen veilig en wel opgesloten in een der gevangenissen verder naar het Zuiden.

Houston zeide niets. Hij begreep maar al te goed, dat hij de partij had verloren — voor het oogenblik tenminste.

Hij wierp nog eens een blik op het kistje, en liet zich zwijgend bevrijden van de koorden, die zijn armen op zijn rug hadden bijeen gehouden.

Brand overtuigde zich, dat er geen enkel wapen in de nabijheid van den schurk te vinden was, en gelastte hem barsch op dezelfde plaats te blijven, en zich niet te verroeren.

Toen bemoeide hij zich weer met zijn vuur.

Raffles lag daar nog altijd neergeknield, en wreef met kracht den gezwollen enkel, terwijl de reus zich uit alle macht moest bedwingen, om het niet uit te schreeuwen van pijn.

Een paar malen schudde Raffles het hoofd, en eens zei hij verwijtend:

— Hoe dom van je, James, niets te zeggen! Je hebt het daardoor veel erger gemaakt! Ik vrees dat je de eerste uren volstrekt niet zult kunnen loopen. Ga dus op de slede zitten!

— Maar Mylord... dat gaat toch niet! riep Henderson wanhopig. Meer dan honderd kilo, op die slede!

— Het moet James! hernam Raffles streng, en wij hebben een extra span honden.

Houston had vreemd opgezien bij het hooren van den titel.

Hoe had hij het nu? Was die sportman, die rijke Engelschman van adel? Waarom noemde dan de een hem graaf, en de ander weer eenvoudig mijnheer? Daar scheen iets achter te zitten!

Nu, op het oogenblik had hij weinig aan die wetenschap, maar wie weet, kon hij er later nog wel zijn voordeel mee doen.

Henderson strompelde op de slede toe, woedend op zich zelf, en gesteund door Raffles en Brand.

Het was duidelijk te zien, dat hij hevige pijn uitstond. Alle kleur was uit zijn gelaat weggeweken.

Alles werd haastig weer ingepakt, en op een korten kreet van Raffles sprongen de honden weer op en trokken aan.

En het was maar al te duidelijk te bemerken, dat het zware gewicht van Henderson meetelde!

Zij waren nog geen honderd meter gegaan of Raffles deed de slede weer stilhouden en beval kortaf:

— Charles, maak de voeten van den gevangene los. Wij kunnen dat doode gewicht niet nutteloos meeslepen! Mijnheer zal ons het genoegen doen, te loopen, even als wij!

— Zal ik zijn handen binden?

— Niet noodig! gaf Raffles ten antwoord. Mijnheer Houston zal niet op den loop gaan, als ik hem verklaar, dat wij hem dadelijk een kogel achterna zouden zenden — die hem waar-

schijnlijk nog wel zou inhalen!

Houston zeide geen woord, toen Brand de dikke trouwen om zijn enkels lossneed.

Hij liet zich van de slede glijden, strekte een paar maal zijn beenen uit, en keek toen eens achterom, over de vlakte heen, in de richting van de nederzetting.

En Houston glimlachte.

Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

HOOFDSTUK VI.

TUSSCHEN TWEE VUREN.

Dien geheelen dag trok de kleine karavaan verder.

Het weder was zeer afwisselend. Tegen twaalf uren in den middag begon de barometer eensklaps te dalen, de temperatuur werd zachter, en bijna twee uren lang sneeuwde het onophoudelijk, zoodat de mannen een toevlucht moesten zoeken in de luwte van een hooge rots.

Zij maakten van een gedwongen rust gebruik om te eten en den voet van Henderson opnieuw te behandelen.

Gelukkig begon de zwellung al af te nemen, een paar dagen nog, en Henderson zou weer de oude zijn, tenminste wanneer hij zich nu niet inspande.

Toen hield de bui even plotseling op, als zij begon, de wolken trokken weg, de hemel werd van een flets ijlblauw, en de thermometer begon weer te dalen, totdat hij 33° onder nul aanwees.

Houston had zich al dien tijd zwijgend afgezonderd gehouden.

Het was duidelijk dat hij ieder denkbeeld om te ontvluchten had prijsgegeven.

Des avonds kreeg hij een afzonderlijke tent, zoodra het kamp was opgeslagen tusschen de kale boomen van een dicht bosch, en Raffles en Brand namen den voorzorg ieder om beurten te waken, want zij wisten wat zij voor vleesch in den kuip hadden.

Het was een zenuwsloopende karwei en Brand hoopte van harte, dat zij den kerel spoedig kwijt zouden zijn. Wat hem betref, had Raffles hem gerust mogen achterlaten. De kerel zou toch zeker vroeg of laat zijn leven aan de galg eindigen!

Maar zoolang men hem bij zich had, waren voorzorgsmaatregelen onmisbaar.

En ofschoon Henderson er letterlijk om gesmekt had, Raffles had hem geen vergunning willen geven, om eveneens te waken.

Maar het gevolg was dan ook, dat de reus den volgenden dag toestemming kreeg, nu en dan gedurende tien minuten zijn voet te mogen gebruiken.

Intusschen schoot men door dat alles niet al te hard op. De slede was toch al zwaar gela-

den, en zelfs een dubbel span honden wordt tenslotte vermoeid, als het nog eens een extra vracht van meer dan honderd kilo moet trekken, en dat nog wel over versch gevallen sneeuw!

Er werden dus meer rustpoozen gehouden, dan Raffles wel gewenscht had.

Er deed zich echter ook dien tweeden dag niets bizonders voor.

Het kamp werd opgeslagen aan den voet van een kleine bergketen. Eigenlijk was het niet veel meer dan een heuvelreeks, want de hoogste terreinverhevenheid mat zeker niet meer dan een paar honderd meters. Alles was onder de sneeuw bedekt, en slechts hier en daar staken wat sprietten van kale boomen omhoog.

Het was een troosteloze plek, maar er was geen keus, want een bosch was ver te zoeken, en zoo waren de reizigers wel verplicht, den voorraad hout aan te spreken, dien zij uit voorzorg hadden meegenomen.

En bovendien hielden de heuvels althans voor een deel den snijdenden wind tegen.

Ditmaal kon niets Henderson weerhouden, zijn deel te hebben in de verplichtingen om te waken.

Hij zeide dat-hij niet gelijk wilde worden gesteld met een kerel als Houston, die den geheelen nacht slapend mocht doorbrengen.

En Raffles moest hem wel zijn zin geven, op voorwaarde dat hij rustig bij het kampvuur zou blijven zitten en zijn voet niet zou gebruiken.

Henderson was de laatste die zou waken. De nacht was zeer donker. Het scheen dat er opnieuw een storm ging opsteken. De reus was zoo zuinig mogelijk met het hout, maar hij kon toch niet beletten, dat het vuur uitdoofde, nog voor de dag was aangebroken.

En twee uren zat hij daar, voor de tent, in zijn dikke pels gewikkeld, zonder een klacht te slaken, en nu en dan opstaande om wat heen en weer te loopen, en zijn voet te probeeren.

Het was nog wel twee uren voor den tijd, waarop hij Raffles en Brand zou moeten wekken, toen hij op zeer verren afstand een lichtschijnsel meende te zien.

Het bevond zich in Noordelijke richting, een

weinig naar het Oosten toe.

Henderson keek scherp uit, maar het schijnsel bleef op dezelfde plek. Het was onmogelijk te zeggen, hoever het weg was, maar dit durfde hij met zekerheid verklaren, dat het een kampvuur moest zijn.

Waarschijnlijk bevond het zich niet ver van den zoom van het bosch, waar zij zelve dien ochtend het hout vergaderd hadden, waarvan een uur geleden de laatste takjes waren verteerd.

Koud tot op het gebeente, ondanks zijn dikke pelzen, begon Henderson weer heen en weer te loopen, zeer verheugd, dat de zwelling van zijn enkel bijna was verdwenen, en dat hij de slede niet meer met zijn gewicht behoefde te bezwaren, en ondertusschen dat schijnsel voortdurend in het oog houdend.

Hij vroeg zich af wie de lieden daarginds waren, en gromde wat voor zich heen. Toen hij plotseling de flap meende te zien bewegen van de tent, waarin Houston alleen sliep. Hij trad er vlug op toe, na uit voorzorg zijn revolver te hebben getrokken, en sloeg de tentflap een weinig terug.

Hij zag Houston liggen slapen, op zijn buik liggend, met zijn hoofd op zijn elleboog.

Dat kwam hem verdacht voor — want hij had er op durven zewren dat het doek van de tent bewogen had, en dat moet door een mensch teweeg zijn gebracht, want het was volkomen windstil, op dat oogenblik.

Henderson liet zijn blikken wantrouwend rondgaan, maar hij kon in de duisternis, die langzaam voor het licht begon te wijken, niets bijzonders onderscheiden.

Hij liet het tentdoek weer vallen, begaf zich naar de overblijfselen van het vuur die althans nog een weinig warmte verspreidden en strekte zich daar op een deken uit, maar zoo, dat hij onopvallend de tent van Houston in het oog kon houden.

Toen hield hij zich, alsof hij sliep, alsof de vermoeienis en de koude hem tenslotte overrompeld hadden.

Hij kon ongeveer een kwartier zoo gelegen hebben, nu en dan zacht snurkend, toen hij heel duidelijk de flap van Houston's tent opnieuw zag bewegen.

Hij bleef echter kalm wachten, wat er verder zou gebeuren, totdat hij iets zag, dat hem tot bliksemsnel handelen opzweepte.

Want uit de opening van de tent kwam iets te voorschijn steken, dat er uitzag als een heel gewoon, prozaisch potlood, maar dat zeer waarschijnlijk een pijl was!

Bliksemsnel wierp Henderson zich achteruit, en op hetzelfde oogenblik klonk er een zacht fluitend geluid, en de pijl ging rakelings over hem heen, en bleef al veertig meters verder trillend in de sneeuw steken.

Alles was zoo stil gegaan dat zelfs de honden er niet door gewekt werden, maar van dit oogenblik af werd het tamelijk roerig in het kamp.

Henderson was met een paar sprongen bij de tent, rukte ze open, en greep Houston met zijn vreeselijken vuist in den nek, en trok hem naar buiten.

De kerel hield nog een soort primitieve boog in de handen, nauwelijks een halven meter lang, en van taai eschdoornhout gemaakt.

Hij trachtte zich nog even te verzetten tegen Henderson, maar evengoed kon een terrier trachten, zich te verweren tegen een leeuw.

De reus hield hem op den grond gedrukt, en begon naar touw te zoeken om hem weer te binden, toen Raffles, nog bezig met zijn pels dicht te knooien, uit zijn tent kwam kruipen, en op gedempten toon vroeg:

— Wat was dat, James? Wat gebeurde er?

— Dat is meer dan ik kan zeggen, Mylord — maar wel weet ik, dat deze schurk op mij geschoten heeft! En dan — er brandt ergens een vuur op de vlakte.

Raffles tuurde even in de aangeduide richting, en zag, ofschoon de schemering begon aan te breken, nog tamelijk duidelijk het schijnsel van een zeer groot vuur; hij raamde den afstand op nauwelijks twee kilometers.

— Laat dien man los, en tracht die pijl te vinden, zeide hij kortaf. Wees gerust, ik heb hem in bedwang! Hij zal ons niet ontsnappen!

Met tegenzin en een waarschuwend gebrom liet Henderson den kerel los, en ging zoeken.

Het duurde eenige tijd voor hij de pijl gevonden had.

Het was eenvoudig een rechte tak van een ijzerhoutboom, ongeveer twee voet lang, aan het eene einde gepunt, en aan het andere voorzien van een paar vleugelschachten van een dien dag geschoten sneeuwhoen.

Hij kwam er dadelijk mee op Raffles toelopen, die de pijl aandachtig bekeek, vooral den punt en toen langzaam zeide:

— James, je bent den dood ter nauwernood ontsnapt — de punt van deze pijl is vergiftigd! De laffe schurk moet het in zijn zakken hebben gehad, en het goed werkt zoo snel, dat je als het ware onmiddellijk verlamd zou zijn, en geen kreet had kunnen slaken!

Ziek van afschuw en walging, hief Henderson reeds zijn zware laars op, alsof hij den ellendeling aan zijn voet wilde vertrappen, maar hij wist zich te beheerschen. Hij deelde Raffles vlug mede wat er gebeurd was.

Deze gaf niet dadelijk antwoord.

Hij herinnerde zich nu, dat Houston in den loop van den middag, oogenschijnlijk om den tijd wat te verdrijven, met een klein zakmes, een bazarprul dat Raffles hem had laten behouden, wat aan een tak gesneden had, onder het loopen.

De boog had hij misschien al vroeger gemaakt en van een gewoon eindje touw had hij de boogpees vervaardigd.

Het was maar een primitief wapen — maar men kon er toch op een paar meters afstand heel goed een pijl mee in den hals van een slapenden man schieten, zonder dat het eenig leven maakte, en dat was een bijzonder groot voordeel!

Raffles wierp den pijl vol verachting op het uitgebrande vuur, en zeide tot Houston, die nog niets gezegd had :

— Je verdiende, laffe schurk, dat ik je hier voor een kogel door je hersens schoot, maar op die wijze wil ik mijn handen niet aan je bezoedelen. Die lieden daarginds zijn natuurlijk je vrienden. Je had eerst den schildwacht willen vermoorden, en dan stil naar hun toe willen sluipen, om hun de plek te gaan verraden, waar wij ons nu bevinden?

Hij kreeg geen antwoord. Houston zag hem alleen maar aan, met oogen, die nu brandden van haat en wraakzucht.

Raffles boog zich over hem heen, en begon nu zorgvuldig zijn zakken te doorzoeken. Hij vond daar enkele toiletartikelen in, een zakspiegeltje, en kam, scheerbehoefden in een lederen etui, en tenslotte een blikken sigaretten-doozje, dat met behulp van een plat elastiek goed gesloten werd gehouden.

Het bevatte weer een soort van zakje van zeemleer, dat gevuld was met een lichtgele zelfstandigheid, die er uitzag als vaseline.

Raffles rook er even aan, en toen had hij zekerheid. Het was een van de sterkste plantaardige vergiften welke de Indianen kennen vermengd met wat rendiervet.

Hij sloot alles weer zorgvuldig, stak het doosje bij zich, en beval toen :

— Ga mijnheer Brand wakker maken, James. Hij schijnt vast te slapen, maar wij moeten verder. De plek is hier te gevaarlijk. En als de Voorzienigheid niet gewild had, dat onze houtvoorraad naar ik zie te vroeg was uitgeput,

dan zouden die schurken daarginds ons wellicht reeds hebben overvallen! Wij moeten een plek opzoeken, waar wij ons beter kunnen verdedigen! Wat jou betreft, Houston — ik zou nog liever een adder in mijn onmiddellijke nabijheid dulden dan jou! blijf hier, of ga je medeplichtigen tegemoet — het is mij onverschillig! Zij zullen ons spoor toch moeten hervinden, zoodra de dag aanbreekt, en ik zou liever niet vechten, terwijl jij, sluipmoordenaar, achter mijn rug bezig was!

Nog altijd zeide Houston geen woord. Brand werd spoedig gewekt, en Henderson deelde hem haastig het gebeurde mede, terwijl Brand verschrikt toelisterde.

Het liefst had hij den laffen schurk op de plaats zelve dood geschoten maar hij begreep wel, dat geen van hen hier als rechter mocht optreden.

En ook hij deinsde terug voor het denkbeeld, dien giftmenger nog verder mee te nemen. Het was duidelijk dat hij zich op de een of andere wijze, misschien door het ongemerkt laten vallen van korte briefjes of stukjes stof, als het niet anders ging, in verbinding had weten te stellen met Hazel en haar „vader” die er in geslaagd moesten zijn, een span honden te vinden — en waarschijnlijk ook een troep kerels, bereid om als helpers op te treden.

Het had in verscheidene uren niet gesneeuwd, en het spoor van hun slee, zwaar geladen als zij was, moest bij daglicht duidelijk zichtbaar zijn. En men moest den hemel prijzen, die had toegestaan, dat Henderson bijtijds den laaghartigen aanslag had voorzien en verijdeld.

Zoo spoedig mogelijk werden de honden aangespannen, de tenten werden afgebroken en ingepakt, en de honden werden gevoederd.

Houston keek naar dat alles met een duister blik en dicht opeengeklemd lippen.

Toen zij gereed waren om heen te gaan trad Raffles op hem toe en zeide, zonder dat het hem mogelijk was, den diepen afkeer in zijn stem te verbergen :

— Vaarwel, Houston! Ik hoop dat wij elkander op deze wereld niet meer zullen ontmoeten. Begeef je naar je vrienden. En mochten wij nog ooit tegenover elkander komen te staan — dan hoop ik voor goed met je af te rekenen, ofschoon je een eerlijken kogel niet waard bent, en nauwelijks het eind touw om je aan op te knoopen!

De honden werden aangedreven, en in het snel in kracht toenemende daglicht gleeed de slede over de hardbevroren sneeuw.

Henderson was niet meer te bewegen, op de slede plaats te nemen. En Raffles zag wel in, dat hij den reus diep zou grieven, als hij daarop bleef aandringen. De enkel scheen trouwens snel en goed te genezen.

Nu en dan keek Brand om.

Van het vuur was natuurlijk niets meer te bespeuren, en men zag niets anders dan de gedaante van Houston, die daar onbewegelijk bij het uitgedoofde vuur stond, de armen gekruist, aan den voet van den langen heuvel, en met het gelaat in de richting van de snel naar het Zuiden glijdende slede gekeerd.

Het duurde zeker wel een kwartier, voor hij zich, nu als een heel klein poppetje, omwendde, en zoo vlug hem dit mogelijk was, naar het Noordoosten begon te loopen.

Twee uren trokken de honden in flinke vaart de slede over de sneeuw voort. Het was het doel van Raffles, als het mogelijk was, het groote bosch te bereiken, dat op nauwelijks twintig mijlen afstand van Fort Joekon ligt. En waar hij zich gemakkelijker tegen den troep zou kunnen verdedigen, die zeker alle krachten zou inspannen, hem zoo spoedig mogelijk te achter-

halen.

Maar de dag bleef grauw en de verwachte storm kwam tegen het middaguur opsteken. Die storm verhief zich, zooals duidelijk was te zien door den kijker, op ongeveer drie of vier mijlen voor hen. De sneeuw dwarrelde daar tot hoog in de lucht opgezweept door een soort van cycloon zooals die ook wel over het zand van de woestijnen strijkt, en de lucht daarboven was inktzwart.

Wie zich daar bevond, op die plek, was onherroepelijk verloren, want de vlakte was er kaal, en bood geen enkele schuilplaats.

Na vijf minuten wist Raffles dat hij onmogelijk in die richting zou kunnen voorttrekken waar de hoos woedde. Hij moest tot iederen prijs trachten, hier ergens een schuilplaats te vinden, hij kon alleen naar links uitwijken, naar den kant van de Porcupine, want rechts verhieven zich steile heuvels, onbeklimbaar voor de honden.

En om een uur in den middag toen zij stil hielden, moesten de drie mannen het zichzelf wel bekennen, dat zij zich tusschen twee vuren bevonden.

◆

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman : „de Dubec-sigaret”!

◆

HOOFDSTUK VII.

IN DE KLAUWEN DES DOODS.

Er viel hier niet te kiezen — men moest onmiddellijk een schuilplaats zoeken tegen den vreeselijken storm, die stellig van korten duur zou zijn, maar die met onweerstaanbaar geweld mensch en dier meesleurt, en in een oogwenk bedelft onder een laag sneeuw van meters hoogte, waaruit geen ontkomen is. Menigmaal is de sneeuw van Alaska nog moorddadiger dan het zand van de Sahara, als daar de Samoën waait.

Onmiddellijk gaf Raffles zijn korte, duidelijke bevelen.

De honden, die zélven het gevaar schenen te begrijpen, werden tegen de helling van den dichtstbijzijnden heuvel opgedreven, tot dat de steilte daarvan verder gaan onmogelijk maakte, ondanks de krachtinspanning van Henderson, die de slede voortduwde, en zijn machtig lichaam als rem deed werken.

De kleine troep stond stil op een soort van plateau, nauwelijks twee meters breed en wel dertig meters lang, een soort van natuurlijke gaanderij, die zich om de flanken van den heuvel slingerde. Deze stond niet afzonderlijk, maar maakte deel uit van een geheel, laag bergmassief.

Boven deze gaanderij rees de bergwand verder steil op, hier en daar zelfs loodrecht, tot op een hoogte van bijna tachtig meters.

Ook hier was de plek zeer gevaarlijk, en men mocht hier niet stilhouden, want de geweldige hoos, die daar kwam aanwervelen, inktzwart, zou hen eenvoudig wegvegen, als met een monsterachtig groote hand.

Maar Raffles was nu in het wilde weg naar boven geklauterd! Zijn scherp oog had daar beneden reeds den duisteren ingang gezien van een hol in 'n flank van den heuvel, en zij stonden daar nu dicht bij.

Weliswaar kon dit hol tot woonplaats strekken aan een berenfamilie maar dat moest er op gewaagd worden. De ingang was omstreeks twee meter hoog, aan de basis omstreeks een meter breed, en van boven spits toeloopeend, in den vorm van een Gotisch kerkraam.

Raffles liep er stoutmoedig op toe, met zijn revolver ter hoogte van zijn heup. Hij snoof door zijn neus de lucht op, maar de eigenaardige geur,

door wilde dieren verspreid, drong niet tot hem door — het hol was geheel verlaten. Voor zoover Raffles bij het snel afnemende licht kon zien, was het zeer diep, en de wanden maakten een flauwe bocht naar links, terwijl de bodem heel flauw steeg, naarmate men dieper het hol binnen drong. Met een oogopslag stelde Raffles vast, dat het voortreffelijk geschikt was als een tijdelijke schuilplaats.

Zoo snel mogelijk werd de slede naar binnen geduwd, en de honden hielpen ijverig mede, door hun instinct gewaarschuwd, dat hun leven gevaar liep, als zij talmden.

Binnen vijf minuten waren allen binnen.

Het was nu stikdonker geworden, en met een onbeschrijfelijk hevig tumult trok de hoos voorbij, terwijl de heuvel op zijn grondvesten schudde. Zwijgend bijeengehurkt zagen de drie mannen een oogenblik lang niets anders dan het wilde gewarrel van sneeuw, die voorbij de opening van het hol gedreven werd. In de lucht klonk het als een onophoudelijke donder. Het was alsof machtige stemmen schreeuwden en krijschten. Het duurde slechts weinige seconden en toen trok plotseling de hoos in een geheel andere richting verder, zooals dat meermalen geschiedt, wanneer zulk een natuurverschijnsel op zijn weg een bergketen van eenige beteekenis ontmoet.

Raffles achtte het echter het verstandigst, nog eenige tijd te wachten, voor de tocht zou worden voortgezet. Want het sneeuwde nog hevig, en het zou gevaarlijk zijn, onder die omstandigheden verder te gaan. Fort Joekon lag op nauwelijks vier uren gaans verder in het Zuiden, en men behoefde zich dus niet noodeloos aan gevaar bloot te stellen.

Een half uur later hield het sneeuwen even plotseling op als het was begonnen.

Henderson was de eerste die opstond, zijn pijp stopte, zich uitrekte, en langzaam naar den ingang drentelde, om eens een kijkje te nemen.

Hij had nauwelijks den ingang bereikt, of hij wendde het hoofd terzijde om over zijn schouder iets tot Raffles te zeggen.

Op hetzelfde oogenblik klonk er een scherpe knal, en de pijp van Henderson werd hem uit

den mond geschoten door een schutter, die blijkbaar wist, hoe hij met een geweer moest omgaan.

De reus bukte zich onmiddellijk, kroop zoo snel als hij kon terug, en zeide laconiek, zich plat neerwerpend :

— Daar zijn zij, Mylord !

— Dan schijnt de hoos hen te hebben gemist ! zeide Raffles kortaf. En zij moeten ons naar binnen hebben zien gaan ! Ik vrees dat de toestand plotseling zeer verergerd is, vrienden ! Hoeveel heb je er kunnen tellen, Henderson ?

— Ik vraag U verschooning, Mylord — eigenlijk heb ik mij den tijd niet gegund, op mijn gemak de koppen te tellen, zoodra er op mij geschoten werd ! Maar er zijn op zijn minst twaalf kerels daar beneden, en een vrouw is er ook bij. Zij zijn met twee sleden, en heel wat honden.

Raffles gaf geen antwoord. Hij wierp zich voorover, en begon met de grootste behoedzaamheid naar den uitgang van het hol te kruipen. Deze had een soort van drempel door de natuur gevormd, en omstreeks een decimeter hoog. Hij wilde trachten, den toestand eens op te nemen.

Hij lag nu stil, en hief snel het hoofd boven den steenen rand op. In een flits zag hij de vlakke en op een afstand van nog geen zeventig meters een troep mannen, waarvan er juist eenige zich losmaakten van de hoofdmacht snel voortglidend op hun sneeuwschoenen. Drie sleden stonden vlak bij elkaar. Daarachter waren een paar mannen neergeknield, en dat waren zeker de scherpschutters van den troep, want al had Raffles zijn hoofd een ondeelbaar kort oogenblik opgeheven — zijn muts van otterbont werd onmiddellijk door een kogel doorboord, die zoo vlak over zijn hoofd floot, dat zij de haren schroeide, en als een felle zweepslag de huid even raakte. Drie strepen lager en dat zou waarschijnlijk het laatste avontuur van den Grooten Onbekende zijn geweest.

De kogel sloeg plat tegen de kromming van het hol, met een weemakenden, doffen klap.

Raffles kroop zoo spoedig hij kon op zijn buik weer achteruit, totdat hij de andere bereikt had.

— Wel ? vroeg Brand ongerust.

— De toestand is zeer ernstig, Brand ! antwoordde Raffles, met een diepe rimpel tusschen de oogen. Wij zijn van den regen in den drup geraakt — en het is een drup, die het einde kan beteekenen !

Hij werd in de rede gevallen door een derden

kogel, die zeker op goed geluk was afgevuurd, en die de zoldering van het hol raakte, boven het hoofd van Brand. Zij gingen nog wat verder het hol in, en Raffles vervolgde :

— De zaak is deze, Brand ! Wij zijn alleen veilig zoolang wij op deze plek blijven ! Doet een van ons ook maar een stap naar voren, dan zijn daar beneden twee of drie scherpschutters klaar om ons een voor een neer te leggen. En zelfs een minder goed schutter zou nauwelijk kunnen missen — de afstand is gering, en we steken duidelijk af tegen de witte sneeuw. Zelfs kruipende kan men den ingang niet naderen, zonder kans op een kogel !

En Raffles nam zijn muts af, en toonde Brand de twee gaten.

— En de schurken hebben mijn pijp stuk geschoten, dat vergeef ik hun nooit ! riep Henderson woedend.

— Hoeveel zijn er ? vroeg Brand bedrukt.

— Op zijn minst twaalf ! James heeft goed gezien. Om nog van de vrouw te zwijgen, die waarschijnlijk niemand anders is dan onze schoone Hazel !

— Is het niet mogelijk, een uitval te wagen ?

Raffles haalde slechts de schouders op, en pas na eenige oogenblikken zei hij :

— Dit hol komt uit op een natuurlijk portaal van twee meter breedte. Niemand van ons zou het levend kunnen betreden. Maar zelfs al was dat zoo, dan zouden wij die gaanderij eerst over een lengte van bijna acht meters moeten volgen, voor wij aan de plek komen, waarlangs een afdaling mogelijk wordt. Overal elders is de helling te stijl. Wij zouden zelfs geen gelegenheid krijgen, het geweer aan den schouder te brengen ! Voor een goed schutter beteekent het niets, ons omver te schieten als de poppetjes in een schiettent. Ik zeg je, Brand er is geen sprake van, een uitval te doen. Het zou gelijk staan met zelfmoord. Zij zijn vlak tegenover den uitgang, en twee of drie kerels hebben voortdurend hun geweer in den aanslag, en de anderen zijn zoo onbezorgd en zoo zeker van hun zaak, dat zij lachend en schreeuwend rondloopen.

— Kunnen wij niet op hen schieten van achter uit het hol ?

— Onmogelijk ! Ga het zelf maar eens onderzoeken ! Van staan is geen sprake, van knielen ook niet, en zelfs al zou je liggend willen vuren dan nog zou je zoo dicht bij moeten komen, dat je een kogel beet hebt, voor je zelf houdt kunnen mikken.

— Sta je mij toe om het te probeeren ?

— Neen Brand, ik verbied het je ten stelligste ! antwoordde Raffles met stemverheffing.

Daareven ben ik bijna getroffen, en ik deed niet eens moeite een geweer aan den schouder te brengen, Wacht — ik zal je overtuigen! Gaat allen plat op den vloer liggen, en kruip zoover naar voren, als ik je zal zeggen.

De twee anderen gehoorzaamden. Raffles had een tentstok van de slede genomen, hing een geruite reispet op het einde, die van oorkleppen was voorzien, en toen zij tot op een paar meters van den drempel waren gekropen stak hij den stok vooruit, en de pet kwam even boven den steenen rand uit. Op hetzelfde oogenblik knalden er drie schoten, bijna tegelijk, en de pet bewoog heftig.

Raffles trok den stok terug en toonde zwijgend de zes gaten in het hoofddekseel — alle drie de kogels waren er dwars doorheen gegaan!

Brand balde de vuisten in machteloze woede. Hij begreep nu ook wel, dat zij evengoed dadelijk van de rots naar beneden konden springen dan zich aan de schoten van die knappe schutters bloot stellen. Na eenige oogenblikken vroeg hij:

— Wat moeten wij doen?

— Hier blijven, totdat de duisternis invalt. Dan kunnen wij het althans probeeren. Ik zie geen andere oplossing. En wij zullen onze slede en de honden wel in den steek moeten laten, want wij mogen niet het minste leven maken. Laten wij eten, want wij zullen er niet zoo spoedig meer gelegenheid toe hebben! James, voeder ook de honden! Het is een geluk, dat onze tegenstanders tenminste niet in een boog kunnen schieten! Hier achter in het hol zijn wij volkomen veilig. Toch moet een onzer de wacht houden, en scherp uitkijken, terwijl de anderen eten. Want het is niet onmogelijk, dat zij een poging zullen doen, ons te overvallen van een andere zijde.

En die overval kwam ook — maar in een geheel andere vorm dan een van de drie mannen verwacht had, in een vreeselijken vorm, die aan alles een einde scheen te zullen maken.

Zij hadden juist allen gegeten, en er was niets gebeurd, toen een soort van geritsel Brand deed opzien. Tegelijkertijd werd het weinige licht in het hol nog meer verduisterd. Hij gaf een schreeuw, en greep den arm van Raffles.

Voor de opening van het hol, langzaam draaiend, bewoog zich een zeer groote takkenbos, die van voor tot achter brandde.

Er stond een stijve wind, vlak op het hol, en de dikke rook van de harsachtige takken drong onmiddellijk naar binnen.

Henderson was opgesprongen, en greep den

tentstok. Hij liep naar voren hoestend reeds, om den takkenbos weg te stooten, maar onmiddellijk blaften de geweren weer, en hij hoorde het scherpe fluiten van de kogels vlak bij zijn oor. Hij wierp zich neer en trachtte zoo den takkenbos te bereiken, maar de stok was niet lang genoeg, en onophoudelijk knalden van beneden de schoten, alsof er een mitrailleur aan den gang was. Het was duidelijk dat de tegenstander al zijn krachten geconcentreerd had, en iedereen schoot, die maar een geweer kon vasthouden.

Intusschen was het touw, waaraan men van boven de takkenbos had neergelaten doorgebrand, en de bos viel op de gaanderij neer, terwijl de dikke, zwarte rook naar binnen werd geblazen. En onmiddellijk volgde een tweede. Terwijl het geweervuur bleef ratelen.

De honden, opgeschrikt uit hun slaap, begonnen woedend te blaffen, maar daar boven uit klonk de stem van Raffles, die luid beval:

— Laten wij het hol doorzoeken! Misschien is er nog een anderen uitgang! Het regent kogels en wij kunnen daar bij den ingang niets uitrichten.

Dadelijk namen allen hun zaklantaarns, en gingen het hol verder binnen. Het was eigenlijk niets meer dan een lange gang, die zich nu eens versmalde, dan weer breeder werd. Na omstreeks veertig meters verder te zijn gegaan, stuitte zij — de gang hield op!

De drie mannen keken elkander zwijgend aan. De lucht werd reeds moeilijk om in te ademen. Nog een kwartier en zij zouden in den rook gestikt zijn. Zij schenen hunnen gedachten in elkanders oogen te lezen, en Raffles en Brand knikten, toen Henderson vastberaden zei:

— Mij dunkt, Mylord dat het dan nog beter is, door een kogel te vallen! Het is geen dood voor mannen als wij zijn, om in den rook te stikken!

— Je hebt gelijk James! Neemt allen je geweren — en dan naar buiten!

Maar juist toen zij dit wilden doen slaakte Brand een kreet. Hij had een zeer smalle en korte scheur in den wand meenen te zien, en wees er met een trillenden vinger naar.

— Doof de lantaarns — dan kunnen wij beter zien! beval Raffles onmiddellijk. De lantaarns gingen uit. Ja, het was zoo — door een spleet van nog geen halven centimeter breedte, die geen pink had doorgelaten, drong het daglicht! De wand was hier zeker tamelijk dun! Zonder iets te zeggen liep Henderson terug, nam een houweel van de slede, bestemd om ijs stuk te slaan, en begon aanstonds met alle kracht

waarover zijn sterke armen beschikten, het rotsgesteente aan te tasten. De schilvers vlogen in het rond, terwijl Brand en Raffles den reus met hunne zaklampen bijlichtten.

Dof klonken de slagen, en het gat werd iedere minuut grooter.

Henderson hijgde van inspanning, want de rook werd steeds dikker — maar al spoedig vond zij hier een uitweg!

Binnen vijf minuten was het gat zoo groot, dat men er zijn hoofd door had kunnen steken, en gretig vulden de drie mannen hun longen met versche lucht. Brand wilde den reus aflossen, maar deze wees hem met een grimmig lachje terug, en zwaaide opnieuw zijn houweel. Vuistdikke brokken vlogen rond, en na nog een kwartier van harden arbeid was het gat zoo groot, dat zij er zich doorheen konden wringen. Henderson niet zonder moeite, en pas nadat hij eerst zijn pels had uitgetrokken. Zij hadden hunne geweren, hun revolvers en messen, en al het overige hadden zij op de slede moeten achterlaten. Het eerst noodige was nu frissche lucht — en in volle teugen konden zij die binnen halen. Zij bevonden zich hier op een soort plateau, omstreeks tien meter in doorsnede, en waarop een paar nauwe doorgangen uitkwamen. Voorzichtig sloegen zij er een van in, waarvan de bodem sterk rees, en plotseling, bij het omslaan van een hoek zagen zij, op nog geen twintig passen afstand twee kerels, die op hun buik lagen, en waarvan er een aan een dun touw juist een brandende takkenbos omlaag liet.

De tweede greep juist achter zich, om nog meer takken bijeen te binden, en daarbij zag hij de drie mannen. Hij liet een luide waarschuwingskreet hooren, sprong op, en stak zijn hand naar zijn revolver uit. Henderson gaf er hem geen gelegenheid toe. Brullend van woede stormde hij op hem toe, greep den kerel in het middel, hief hem hoog boven het hoofd, en wierp hem naar omlaag. Met een gebroken nek bleef de bandiet liggen, voor de voeten van zijn medeplichtigen in de vlakte die nu dadelijk begrepen wat er gebeurde, en een gehuil van dolle woede aanhieven, toen zij zagen wat er op den heuveltop voorviel.

De man met de takkenbos liet het touw schieten, sprong overeind, en trok het lange, breede mes uit de scheede, maar voor hij kon toestooten had de reus hem van de grond gelicht en hem zijn vriend nagezonden. Dit geheele voorval had nauwelijks eenige seconden geduurd en toen men daar beneden begon te schieten

had Henderson zich reeds plat op de sneeuw neergeworpen. Het was onmiddellijk te merken dat de drie mannen zich nu in een gunstiger toestand bevonden, dan tevoren. Er lagen daarboven grillige rotsblokken, en Brand, de scherpschutter, knielde onmiddellijk achter zulk een blok neer, en begon te vuren. En hij schoot raak ook, want een paar van de mannen vielen plat voorover als door den donder getroffen, en de anderen trokken zich schreeuwend en vloekend achter de sleden terug, en hun kogels sloegen plat tegen het rotsblok.

Het gevecht kon omstreeks een half uur zoo geduurd hebben, en het zou zich misschien tot den avond hebben voortgesleept, als er niet plotseling ontzet was komen opdagen in een onverwachte gedaante!

Uit het Zuiden kwam een zeer talrijke patrouille der bereden politie onverhoeds aanstuiven. Het waren zeker wel vier en twintig man, met versche honden en goed gewapend. De overrompeling had zoo snel plaats, dat de bandieten, nu van twee kanten bestookt, het pleit gewonen gaven, nadat er een paar schoten gewisseld waren.

De drie mannen kwamen dadelijk van den rotstop afdalen, en Raffles herkende onmiddellijk den sergeant, die de blauwjakken aanvoerde. Hij had reeds een maand geleden kennis met hem gemaakt in Fort Joekon, al was het dan ook vluchtig. Het bleek dat Houston reeds geruimen tijd werd gezocht, evenals zijn zoogenaamde zuster en de tooneelvader. Houston had een schot door den arm, en was bijna dol van woede. Hij schreeuwde, terwijl hij geboeid werd:

— Maar die kerel, die vreemdeling heeft mijn goud! Hij heeft een zak stofgoud van minstens tien kilo! Mag hij dat houden? Hij heeft hem mij afgenomen!

— Mijnheer Brand — wat jammer! zuchtte Henderson, terwijl hij Brand een weinig terzijde nam. En daar had Mylord nog al zoo veel moeite voor gedaan!

— Is het waar, wat die kerel zegt, mijnheer? vroeg de sergeant, zich tot Raffles wendend.

— De man fantaseert! zeide Raffles rustig.

— Doorzoekt dan zijn slede, daarboven in het hol! brulde Houston, paars van woede. Ik ben gesnapt — maar daarvan hoeft gij niet te profiteren! Neem jullie het in beslag, voor mijn part, maar het is niet van hem!

— Het spijt mij, mijnheer, maar dan zal ik genoodzaakt zijn, Uw slede te onderzoeken! zei de sergeant afgemeten. Ik moet U zeggen dat het mij vreemd voorkomt, dat gij U van dat

goud hebt — hebt meester gemaakt! Dat bevalt mij niet erg!

— Spaar Uw opmerkingen, sergeant, en zoek de slede liever door! zeide Raffles hooghartig.

Brand luisterde verwonderd toe. Wat bezielde Raffles? Natuurlijk werd de groote zak dadelijk ontdekt, en dat zou hen in een zeer eigenaardige en gevaarlijke positie kunnen brengen! Men zou Raffles wel niet gelooven, als hij zeide, dat hij het geld naar de politie had willen brengen!

De sergeant klom met drie man naar boven, en de overigen gingen voort met het boeien van de gevangenen. Er bleken vier bandieten gedood te zijn, twee anderen waren zwaar, drie licht gewond, en slechts drie anderen hadden geen schrammetje opgelopen. Allen, ook de lijken, werden naar de sleden gebracht, en moesten daarin plaats nemen. Er verliep bijna een kwartier, en toen kwam de sergeant weer te voorschijn, daalde de helling af, door zijn mannen gevolgd, salueerde voor Raffles, en zei:

— Het spijt mij, mijnheer, — mijn plicht schreef mij het onderzoek voor! en wat jou betreft, Houston — het zal je geen goed doen, dat je de politie hebt opgehouden! Er is geen korreltje goud op de slede te vinden, zoo groot als een speldenknop! Je zult het wel ergens hebben weggestopt — en ik hoop het nog wel uit je te krijgen. Weg met het gespuis, mannen! Kunnen wij U nog ergens mee van dienst zijn, mijnheer?

— Ik dank je, sergeant! zeide Raffles glimlachend. Je hebt me den grootsten dienst al bewezen door dat troepje bandieten te arresteren! Van avond hoop ik je er in Fort Joekon nog voor te bedanken!

Eenige minuten later trok de politietroep met

haar gevangenen weer weg over de sneeuw, zeer tevreden over de vangst. En Raffles keek ze na, met een eigenaardige schittering in zijn oogen en toen begon hij langzaam de helling te beklimmen, en ging het hol binnen, waar de honden hem met een vroolijk geblaf ontvingen!

— Wil je me nu eens eindelijk zeggen, wat dat beteekent? barstte Brand uit. Waar is het stofgoud? Je hebt toch een zak van eenige kilo's niet in de kleeren kunnen verbergen?

— Neen Brand, dat zou onmogelijk zijn geweest! antwoordde Raffles glimlachend.

— Heb je hem dan weggeworpen?

— Een fortuin van dertig duizend dollars? Zoo dwaas was ik niet!

— Maar waar is het dan? De heele slede is onderst boven gehaald!

Raffles antwoordde niet, maar wees, terwijl zijn oogen tintelden, met een breed gebaar naar de geeuwende, verzadigde honden. Toen zei hij langzaam:

— Het goud is in de honden, Brand!

— In de honden? stotterde Brand, hijgend van verbazing.

— Zooals ik zeg! Ik heb het fijne stofgoud vermengd met hun visch en veel traan — en zij hebben het in hun geeuwhonger geslikt als godenspijs! Ik was op een afloop als deze voorbereid. Het zal Henderson heel gemakkelijk vallen, dat kostbare goud na verloop van eenige uren in een afgelegen schuur van Fort Joekon weer te verzamelen! Ik denk dat een paar lepels wonderolie hem hierbij groote diensten zullen bewijzen!

Brand zei niets, maar hij zonk neer op den bodem van de grot en begon te lachen, zooals hij in langen tijd niet gelachen had.

De volgende aflevering bevat:

Een wedren om Juweelen

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.



DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885